

O FRÂNTURĂ DE ETERNITATE

Întâlnirea unui om cu viața de după moarte

Povestea lui Ian McCormack

Relatăată de Jenny Sharkey

“O frântură de eternitate” este incredibila poveste adevărată despre întâlnirea unui om cu moartea și cu tărâmul de dincolo de ea. După ce a fost înțepat de cinci viespi de mare¹, în timp ce făcea scufundări pe coasta Insulelor Mauritius, Ian McCormack a murit în spital și a fost mort cam 15-20 de minute. În acest timp, el a trecut atât prin iad cât și prin cer și s-a întors pentru a relata această experiență! Moartea a constituit poarta lui spre adevărata viață, iar povestea lui transformă vieți în lumea întreagă, pentru că se adresează unor întrebări dintre cele mai profunde, pe care până la urmă ni le punem cu toții.

**Dedicată copiilor noștri
care sunt mândria și bucuria noastră,
și tuturor acelor copii ai lumii
care încă nu au găsit casa Tatălui.**

“Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în mine!

În casa tatălui Meu sunt multe locuințe.

Dacă n-ar fi așa v-aș fi spus.

Căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.”

- Isus

Ioan 14:1-2²

¹ Specie de meduze veninoase care au suficient venin pentru a ucide un om – n.tr.

² Acolo unde nu se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din Biblie, traducerea GBV 1989, 1990, 1991. Citatele marcate NTR sunt preluate din Noua traducere în limba română, prima ediție, 2007 (International Bible Society) – n.tr.

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i>	3
1. Marea experiență de peste mări	5
2. Viespea de mare.....	10
3. Testul de rezistență	16
4. Rugăciunea „Tatăl nostru”	22
5. Eliberarea finală	26
6. Întunecimea	30
7. Lumina	33
8. Valurile de iubire	36
9. Ușa și decizia	39
10. Întoarcerea	42
11. A vedea într-o lumină nouă	45
12. Care e decizia voastră?	50
<i>Note</i>	52

CUVÂNT ÎNAINTE

Povestea lui Ian McCormack este extrem de mișcătoare și absolut credibilă. Deși o cunoșteam deja, am constatat că citirea cărții de față m-a făcut din nou să-mi pun întrebări referitoare la scopul și destinul fundamental al vieții mele. Să sperăm că ea îi va determina și pe alți cititori să-și pună aceleași întrebări.

Ca medic generalist cu experiență, nu am nici o îndoială că Ian a murit în urma înțepăturilor multiple ale viespii de mare. Aceasta este una dintre cele mai periculoase creaturi veninoase din lume. Moartea provocată de înțepăturile ei poate surveni în cinci minute. Ea se datorează insuficienței respiratorii, produse de paralizia centrului respirator din creier, sau efectelor directe asupra inimii, provocând dereglări ale conducției electrice și paralizia mușchilor cardiaci. Pacienții înțepați de viespea de mare ajung deseori inconștienți înainte de ieșirea din apă.

În opinia mea, Ian McCormack a suferit un stop cardiac din cauza efectelor toxice ale înțepăturilor viespii de mare. Nu a fost vina nimănui că a murit, deoarece se scursese mult timp înainte de a-i putea fi administrată antitoxina în spital, lucru ce a făcut ca prognoza să fie foarte sumbră.

Relatarea lui Ian despre Isus Hristos și despre cer și iad este în deplină concordanță cu descrierile biblice. De fapt, la fel ca în cazul tuturor evenimentelor supranaturale, și adevărul acestor evenimente ar trebui verificat prin comparare cu adevărul Scripturii, așa cum făceau cei din Bereea (Fapte 17:11).

Ulterior, Ian a devenit slujitor ordinar al evangheliei (în 1991) și a străbătut lumea întreagă pentru a vorbi despre experiența avută. Țelul vieții sale este să vadă cât mai mulți oameni cu putință ajungând în cer, nu în iad, și acesta este motivul călătoriilor sale. Motivația sa nu este de ordin financiar.

Impresia pe care mi-a făcut-o când l-am auzit vorbind a fost atât de puternică, încât m-a determinat să devin coautorul a două cărți despre experiențe în pragul morții și să călătoresc mult pentru a vorbi despre acest gen de experiențe. Speranța mea sinceră este ca, pe măsură ce cititorii vor fi confrunțați cu realitatea cerului și a iadului, să nu-și asigure doar propriul destin în cer, ci să-i încurajeze și pe alții să facă la fel.

Dr. Richard Kent

(Dr. Richard Kent este de profesie medic, în prezent pensionat, și slujitor ordonat al evangheliei. El este coautor al cărților „Ultima frontieră” și „Dincolo de ultima frontieră”, care includ 51 de relatări ale unor experiențe în pragul morții. Cititorii pot afla despre alte experiențe în pragul morții, despre Dr. Richard Kent și lucrarea din Marea Britanie pe care o conduce pe website-ul său: www.finalfrontier.org.uk)

* Pentru corespondențe biblice suplimentare, vă rugăm consultați notele de la finalul cărții.

CAPITOLUL UNU

MAREA EXPERIENȚĂ DE PESTE MĂRI

***Multe căi pot părea bune omului
dar la urmă se văd că duc la moarte.***

Proverbe 14:12

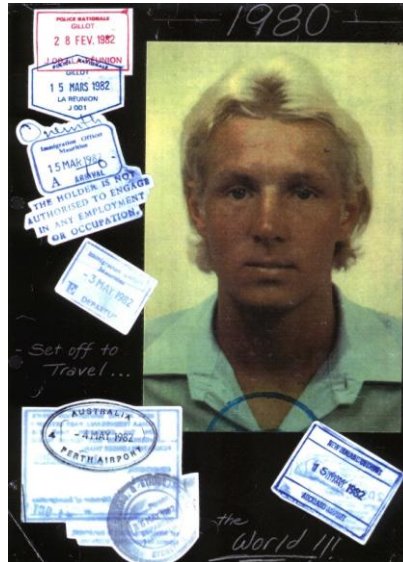
Era în anul 1980, pe când aveam 24 de ani, când am pornit într-o aventură care avea să-mi întoarcă viața cu susul în jos. Economisiseam ceva bani și eram dornic să călătoresc și să explorez lumea. Împreună cu cel mai bun prieten al meu ne-am hotărât să ne vindem bunurile pământești și să pornim într-o expediție de surfing, o „vacanță de vară fără sfârșit”.

M-am născut și am crescut în Noua Zeelandă, o frumoasă țară insulară din regiunea Pacificului. Părinții mei erau profesori și de aceea ne mutam deseori din oraș, stabilindu-ne în diverse zone rurale. Am avut doi frați și împreună ne-am bucurat de multe privilegii, cum ar fi vacanțele de vară petrecute pe plajă, pe care mulți copii din Noua Zeelandă le consideră un lucru de la sine înțeles. Încă de la o vârstă fragedă marea m-a impresionat profund.

Mi-am luat licența în agricultură la Universitatea Lincoln și apoi am lucrat doi ani în calitate de consultant în probleme agricole la New Zealand Dairy Board. Îmi plăcea mult agricultura. Îmi plăcea mult să lucrez în aer liber și mi-am petrecut cât mai mult timp posibil în îndeletniciri în aer liber. Cele mai multe week-end-uri le petreceam făcând scufundări, surfing, excursii și tot felul de sporturi.

După doi ani de muncă, m-a cuprins dorința de a călători. În Noua Zeelandă un număr extraordinar de tineri călătoresc peste mări înainte de a-și întemeia o familie și de a urma o carieră. Acesta este un fenomen denumit cu duioșie „marea experiență de peste mări”.

Prin urmare dus am fost, cu placa de surfing la subraț. Prima dată am zburat spre Sydney, Australia, și am ținut-o tot într-un surfing până pe Coasta de Est a Australiei, în Paradisul Surferilor. Călătoream cu bagaj puțin și mă cazam în locurile cele mai ieftine pe care le găseam, în vreme ce-mi petreceam zilele prinzând valuri bune la Dee Why, Fosters, Lennox Heads, Byron Bay și Burleigh Heads.

Fotografia și vizele de pe pașaportul lui Ian

Am parcurs, făcând autostopul, zonele slab populate ale Australiei până la Darwin și apoi am continuat până la Bali, în Indonezia, unde am făcut surfing pe Kuta Reef, apoi încercându-mi norocul pe Uluwatu, un val uluitor care se sparge de un recif de corali. Am vizitat și câteva temple hinduse și budiste înainte de a-mi continua drumul pe uscat prin Java.

Când mergeam prin Asia oamenii mă întrebau de multe ori dacă sunt creștin, pesemne din cauza faptului că eram alb. Întrebarea aceasta mă puneă pe gânduri, deoarece fusesem crescut într-o familie creștină, dar nu eram sigur dacă ar trebui să mă numesc creștin.

Am fost crescut ca anglican și am frecventat Biserica Angliei. La 14 ani am fost confirmat. În copilărie mă rugam și mergeam la școala duminicală și la grupul de tineri, dar cu toate acestea nu avusesem niciodată o experiență personală cu Dumnezeu, în adevăratul sens al cuvântului. Îmi amintesc că în ziua confirmăției am ieșit din biserică destul de dezamăgit. Părea că nu se întâmplase nimic. Inima mea

era plină de întrebări, așa că am întrebat-o pe mama dacă Dumnezeu îi vorbise vreodată în mod personal. Ea s-a întors spre mine și mi-a spus: „Să știi că Dumnezeu vorbește și există”. Apoi mi-a povestit cum, într-o perioadă tragică din viața ei, a strigat către Dumnezeu și El i-a răspuns. Atunci am întrebat-o de ce Dumnezeu nu mi-a vorbit niciodată. Îmi amintesc foarte bine răspunsul ei: „De multe ori este nevoie de o tragedie ca să ne smerească, așa încât să ne întoarcem spre Dumnezeu. Prin natura lui, omul tinde să fie foarte mândru”. Am ripostat: „Eu nu sunt așa, nu sunt mândru”. Dar acum, când mă gândesc mai bine, îmi dau seama că eram foarte mândru.

Mama mi-a spus: „Nu am de gând să te oblig să vii la biserică. Dar amintește-ți un singur lucru. Orice ai face în viață, oriunde te-ai duce, indiferent cât de mult crezi că te-ai îndepărtat de Dumnezeu, amintește-ți acest lucru: dacă te vei afla în necaz și în nevoie, strigă la Dumnezeu din inima ta și El te va auzi. Te va auzi cu adevărat și te va ierta”. Mi-am amintit aceste cuvinte. Mi-au rămas întipărite în cuget. Dar m-am hotărât că, decât să fiu ipocrit, mai bine nu mai merg la biserică, pentru că niciodată nu avusesem o experiență adevărată cu Dumnezeu. Pentru mine era doar o religie.

Mi-am continuat drumul prin Java, Singapore, Insula Tiomen și am ajuns în Malaysia, apoi în Colombo, Sri Lanka, împreună cu o olandeză cu care făcusem cunoștință. Ajuns acolo, mi-am croit drum de-a lungul coastei pentru a face surfing la Arugum Bay. După o lună de valuri mirifice, mi-a expirat viza și a trebuit să mă întorc la Colombo.

În Colombo m-am împrietenit cu niște localnici tamil, care m-au invitat în casa și în viața lor de familie. O dată, pe când locuiam la ei, am călătorit cu toții în orașul ascuns Katragarma. Pe când mă aflam în acel oraș sacru, am avut prima experiență supranaturală. Când m-am uitat la un idol sculptat, efectiv i-am văzut buzele mișcându-i-se. Am fost profund tulburat de această experiență și am vrut să ies de acolo cât mai repede cu putință!

Continuând să locuiesc cu prietenii mei tamil, am observat că în fiecare zi ei duceau mâncare idolului lor de casă, zeul elefant Garnesh. În anumite zile îl îmbrăcau, iar în altele îl îmbăiau în lapte sau în apă. Mi se părea ciudat că cineva putea crede că un idol de piatră putea fi un zeu, deoarece era evident că cineva îl confecționase cu

măinile sale. Dar într-o zi, privind la acea statuie de piatră, am simțit că din ea emana o prezentă rea, însă puternică. M-a surprins și m-a intimidat. Apoi mi-au venit în minte cuvintele: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine și să nu te închini înaintea nici unei imagini sau idol cioplit”. Imediat mi-am dat seama că aceasta era una dintre cele Zece Porunci din Biblie (Exodul 20:3-5) și am început să mă gândesc la aceste cuvinte pe care le auzisem pe vremuri la școala duminicală.

În felul meu, mă aflam într-o călătorie pentru a găsi „sensul vieții”. Uneori mă consideram ateu, alteori „liber cugetător”. Aceste experiențe m-au determinat să reflectez la lucrurile supranaturale, dar nu le înțelegeam suficient pentru a le interpreta. Voiam să experimentez fiecare lucru pe care îl avea viața de oferit, iar la momentul acela filozofia mea era să trăiesc pur și simplu la intensitate maximă. În cursul acelor ani n-am purtat ceas... trăiam într-o zonă atemporală a răsăriturilor și a apusurilor de soare.

În cele din urmă m-am întors la Arugam Bay, unde am fost încântat să capăt un post de marinar pe o goeletă de 27 de metri, numită „Constelația”. Am navigat, ieșind din Sri Lanka la miezul nopții, în drum spre Africa, iar douăzeci și șase de zile mai târziu, după multe aventuri pe mare, am acostat în portul de la Port Louis, pe insula Mauritius.

Golful Tamarin

În Mauritius am locuit în Golful Tamarin, printre pescarii și surferii indigeni creoli. Hașișul (marijuana) ne unea și ei m-au acceptat în viața lor și m-au învățat să fac scufundări nocturne în recifurile exterioare. Scufundările nocturne sunt o experiență incredibilă. Langustele ies noaptea și le poți orbi cu lanterna subacvatică, pentru ca mai apoi doar să le aduni. Noaptea peștii dorm și tot ce trebuie să faci este să te

hotărăști pe care vrei să-l înhați pentru cină. A fost un sport fantastic. Ne vindeam prada la hotelul turistic local.

O recoltă tipică de fructe de mare

După ce am făcut surfing timp de câteva săptămâni, de mi-a ieșit inima din mine, pe valul foarte rapid care se sparge de un recif de corali din Tamarin, am rămas fără bani. De aceea m-am îndreptat spre Africa de Sud, unde am găsit o slujbă ca instructor de windsurfing și schi nautic. Spre uimirea mea, chiar m-au plătit să fac asta! Am făcut surfing în Golful Jeffrey și Golful Elands și am vizitat o parte dintre rezervațiile naturale din Africa de Sud, celebre în lumea întreagă.

Dorința mea era să călătoresc pe uscat în Africa pentru a ajunge în Europa, dar planurile mele s-au schimbat complet când am primit vești din Noua Zeelandă că fratele meu mai mic urma să se însoare. Vroiam să fiu prezent la nunta lui, așa că m-am hotărât să mă întorc acasă pe ruta Insula Reunion, Mauritius și Australia.

La esca pe care am făcut-o în Reunion am găsit un uluitor val de surfing numit St. Leu, unde m-am distrat grozav. Apoi m-am îndreptat spre Mauritius. Era în martie 1982 și călătoream de aproape doi ani, de multe ori dormind într-un cort și pe diverse plaje și trăind ca un nomad. Era timpul să mă întorc acasă.

Val de surfing în Mauritius

CAPITOLUL DOI

VIESPEA DE MARE

***În cartea Ta erau scrise
toate zilele care mi-au fost hotărâte
mai înainte să existe vreuna din ele.***

- Psalmul 139:16 (NTR)

Ajuns înapoi în Mauritius pentru câteva săptămâni, am închiriat o casă, am restabilit legătura cu prietenii mei creoli și mi-am petrecut timpul făcând surfing și scufundări nocturne. Într-o seară, cu o săptămână înainte de plecarea în Noua Zeelandă, un prieten de scufundări a venit la mine acasă și mi-a zis să mergem să facem scufundări. Leșind pe verandă, am văzut că marea era tulburată de o furtună cu fulgere îngrozitoare. Fulgerele albe iluminau cerul întunecat. M-am întors spre Simon, prietenul meu, și l-am întrebat: „Ești sigur? Ai văzut furtuna?” Mi-era teamă că furtuna va aduce prea multe valuri deferlante pe recif și că vom fi în primejdie. Dar el mi-a răspuns: „Va fi OK, în seara asta vom coborî cam cinci mile în josul coastei, într-un loc foarte frumos al recifului, ca să facem scufundări. Vei fi uimit de frumusețea lui.”

În cele din urmă m-a convins. Era cam 11 seara. Mi-am luat echipamentul, am sărit în barcă și duși am fost – Simon, încă un scufundător de prin partea locului, un barcagiu și cu mine. Am vâslit în josul coastei până la locul despre care îmi vorbise. Ne aflam cam la jumătate de milă distanță de insula propriu-zisă. Barca era în laguna interioară și urma să ne scufundăm în partea exterioară a recifului, unde acesta coboară abrupt spre ocean. Ceea ce spusese Simon era adevărat: era nespus de frumos.

Ne-am scufundat. Eu am luat-o în susul recifului, iar cei doi prieteni ai mei au luat-o în jos. De obicei stăteam împreună, dar dintr-un motiv oarecare ne-am despărțit. Căutam languste, când fasciculul lanternei mele a dat de o creatură marină stranie în apa întunecată. Semăna cu un calmar. Curios, am înotat mai aproape de ea și efectiv am întins mâna s-o prind. Aveam mânușile de scafandru și pur și simplu mi s-a strecurat printre degete ca o meduză. O priveam în timp ce se îndepărta, intrigat, deoarece era o meduză cu aspect foarte ciudat. Avea ceea ce părea a fi capul în formă de clopot al unui calmar, dar spatele avea formă de cutie și tentaculele erau foarte neobișnuite, transparente, ca niște degete, care se întindeau mult în urma ei. Până atunci nu mai văzusem acel soi de meduză, dar m-am întors și am continuat să caut languste.

Viespe de mare

Mi-am îndreptat lanterna din nou spre recif și am continuat să-mi caut prada. Dintr-o dată, ceva mi-a lovit cu putere antebrațul, ca și când ar fi fost un curent electric de o mie de volți. M-am întors să văd ce este. Purtaam un costum de scafandru cu mânecă scurtă, așa încât singurele părți ale corpului neacoperite de costum erau antebrațele. Ceva s-a frecat de mine și m-a împuns cu un șoc incredibil, de parcă aș fi stat pe beton ud, desculț, și cu mâna pe rețeaua de energie electrică. M-am retras înfricoșat

și am căutat frenetic cu lanterna să văd ce era sau unde era, dar nu puteam vedea ce anume mă lovise.

Poate mă mușcase ceva sau mă tăiasem în recif. Mi-am privit brațul să văd dacă era sânge, dar nu era nimic, în afară de o durere care palpita. M-am frecat, ceea ce s-a dovedit a fi lucrul cel mai neinspirat pe care l-aș fi putut face, pentru că a contribuit la răspândirea veninului în sânge. Deja durerea părea că se atenuază puțin, așa că m-am gândit: „Să prind o langustă și apoi mă întorc să-l întreb pe băiatul din barcă ce este asta.” Nu vroiam să intru în panică: ca scufundător, știam că era extrem de important pentru siguranța mea să nu intru în panică.

Așa că m-am dus să prind o langustă. Când m-am scufundat din nou am văzut aceleași meduze pe care le văzusem cu câteva minute mai devreme. Două dintre ele se apropiau de mine pulsând încetșor, sinistru, cu tentaculele lungi învolburându-li-se în spate. Cu coada ochiului le-am văzut tentaculele frecându-se de brațul meu. Când m-au atins, am fost din nou scuturat de un incredibil șoc electric. M-a trimis cam șase picioare în jos în apă. Dintr-o dată mi-am dat seama ce mă lovise prima dată!

Știam din experiența de salvamar că anumite meduze sunt incredibil de veninoase. În copilărie fusesem alergic, iar reacțiile alergice erau așa de puternice, încât dacă mă înțepa o albină mi se umfla piciorul ca un balon. Acum am început să mă alarmez, fiindcă fusesem înțepat de două ori de aceste meduze. Am ieșit la suprafață, căutând aerul cu disperare și am căutat barca din priviri. Norii de furtună se îngroșau și întunecau totul. De-abia am putut vedea barca, departe, în josul recifului. Mi-am dus brațul la spate ca să-l scot din apă. Nu vroiam să mai fiu înțepat încă o dată. Apoi am început să înot în direcția recifului, încercând să scap de groaza pe care o simțeam. În timp ce înotam am simțit ceva alunecându-mi pe spate și apoi un alt șoc enorm mi-a pulsat în braț. Uitându-mă în spate, am văzut tentaculele căzând de pe mine. Fusesem înțepat de o a treia meduză!

Mi-am dus din nou lanterna în apă, pentru a supraveghea reciful și, spre groaza mea, fasciculul lanternei a trecut direct printr-o supă formată din astfel de meduze. M-am gândit: „Dacă una dintre ele îmi nimerește fața, nu cred că voi mai ajunge la barcă”. Așadar mi-am pus lanterna aproape de față și am înotat din răspuțeri. În final am

reușit să ajung la barcă și l-am interogat cu disperare pe băiat în franceză și creolă, exprimându-mă cât puteam de corect, întrebându-l dacă știa ce erau acele meduze. Nu știa, pentru că nu era scufundător, așa că a dat doar din cap și mi l-a arătat pe prietenul meu Simon în apă. Prin urmare, a trebuit să intru din nou în apă și să înot spre el.

L-am putut vedea sub apă, de aceea am început să semnalizez cu lanterna în fața lui, ca să-i atrag atenția. A ieșit la suprafață și i-am strigat: „Vreau să ies!” Mi-am băgat capul în apă ca să înot înapoi la barcă și fix în fața mea se afla o altă meduză care se îndrepta cu viteză spre mine. Am fost forțat să aleg: ori îmi nimerește fața, ori brațul. Așa că mi-am ridicat brațul și am primit încă o înțepătură extrem de dureroasă în el, în timp ce o dădeam la o parte. Apoi m-am luptat să ies pe recif.

Pe reciful propriu-zis apa era adâncă de două picioare. Am stat în picioare în papucii de scufundător și mi-am privit brațul, care era literalmente umflat ca un balon, cu leziuni pe suprafața pielii, ca niște bășici provocate de arsuri. Acolo unde meduzele își trăsese tentaculele arăta de parcă l-aș fi ars pe o sobă.

În timp ce-mi priveam brațul, prietenul meu Simon a venit spre mine, mergând pe recif în papucii de scufundător. El purta un costum întreg, cum făceau cu toții, deoarece, fiind crescuți la tropice, apa li se părea rece. Mi-a privit brațul, apoi s-a uitat la mine. M-a întrebat fără suflare: „De câte ori? De câte ori ai fost înțepat?” I-am răspuns: „Cred că de patru ori.” M-a întrebat: „Invizibile? Erau transparente?” I-am răspuns: „Da, sunt invizibile”. Își lăsă capul în jos și înjură. Apoi spuse: „O înțepătură și ești terminat! Una singură!” Și-a îndreptat lanterna spre față și am putut citi pe chipul lui gravitatea situației. I-am spus: „Și atunci, eu ce mă fac cu patru în braț?”

Simon a intrat în panică și am intrat și eu pentru că el făcea scufundări de mulți ani și știa cum stă treaba cu aceste meduze. „Trebuie să mergi la spital. Aller, aller, vite.” Spitalul principal se afla la 15 mile, era miezul nopții și eu mă aflam la jumătate de milă de uscat, pe un recif. L-am auzit spunând „du-te”, dar mă simțeam paralizat stând acolo. El încerca să mă ducă înapoi în barcă. În timp ce mă trăgea în barcă, am realizat că brațul meu drept era literalmente paralizat și că nu-l puteam scoate din apă. În acel moment, în timp ce mă sforțam să-l scot, o a cincea meduză a înotat pe lângă el și a mai adăugat o leziune pe antebrațul meu deja desfigurat.

M-am gândit în inima mea: „Ce am făcut pentru a merita așa ceva?” Apoi am avut o imagine retrospectivă a păcatelor mele. Am știut instantaneu ce greșisem. Erau o grămadă de lucruri pe care le făcusem pentru a merita așa ceva. Nimic nu rămâne nepedepsit.

Cei doi prieteni ai mei au ridicat barca și au trecut-o peste recif, cu mine înăuntru. Fundul bărcii se freca de recif. Barca era din lemn și cu ea își câștigau traiul, așa încât am știut că situația era foarte gravă dacă făceau asta. Au ridicat-o, apoi au lăsat-o în lagună și au înotat, încercând să-i facă vânt ca să pornească. Le-am spus să vină cu mine, dar mi-au răspuns: „Nu, este prea grea, ia-l pe băiat să te ducă la țărm.” Așa că copilul acesta a împins barca spre țărm cu o prăjină.

Barcă de lemn în Mauritius

Parcă luasem foc. Simțeam cum otrava mi se împrăștie în sistemul sanguin și că izbea în ceva de sub braț. Fusese atinsă o glandă limfatică. Era tot mai greu să respir cu plămânilor drept. Costumul de scafandru mi-l presa, de aceea l-am desfăcut cu mâna stângă, l-am dat jos și mi-am luat pantalonii pe mine, cât mă mai puteam mișca. Gura mi se uscaseră și stăteam acolo în timp ce transpirația curgea șiroaie pe mine. Simțeam cum veninul se deplasează. Simțeam o durere ascuțită în spate, de parcă cineva mi-ar fi lovit rinichii. Încercam să nu mă mișc, să nu intru în panică. Eram abia la jumătatea drumului spre țărm când am simțit literalmente cum otrava pulsează și se deplasează prin sistemul sanguin.

Până în noaptea aceea nu știusem în ce direcție îmi circula sângele, dar să știți că atunci am devenit extrem de interesat de direcția în care circula! Otrava îmi amorțise deja în întregime piciorul drept și aveam suficient bun simț ca să știu că dacă se

îndrepta în jos în acel picior și apoi înapoi spre inimă sau creier, eram un om mort. Când ne apropiam de țărm, vederea a început să mi se înceteșeze. Îmi era greu să mă concentrez. Am ajuns la mal și m-am ridicat ca să cobor din barcă, dar piciorul drept s-a prăvălit sub mine. Am căzut chiar pe langustele de pe fundul bărcii. Băiatul s-a dat înapoi puțin șocat, apoi s-a îndreptat spre mine ca să-l iau de după gât. Mi-am pus brațul după gâtul lui, mi-am prins brațul paralizat cu cel bun și m-am ținut. M-a târât afară din barcă și apoi pe plajă, pe nisipul de coral. M-a dus până la șoseaua principală.

Era cam miezul nopții. Locul era pustiu – nici o mașină, nimic. Mă țineam de băiat, întrebându-mă cum păcatele aveam să ajung de acolo la spital atât de târziu în noapte. Piciorul drept era așa de slăbit încât m-am așezat pe asfalt. Băiatul a încercat să mă ajute, dar în cele din urmă a început să arate din nou spre ocean, zicând: „Frații mei! Trebuie să mă duc după ei”. I-am zis să rămână și să mă ajute. Știam că ceilalți puteau înota în siguranță de la recif pentru că meduzele se aflau de cealaltă parte a recifului. Dar a plecat și am rămas singur pe marginea șoselei, în toiu nopții. Nu mai aveam nici o speranță și m-am lungit ca să mă odihnesc.

Riviere Noire, locul unde a acostat barca și a fost lăsat lan

CAPITOLUL TREI

TESTUL DE REZISTENȚĂ

*Când duhul îmi este mâhnit,
 Tu-mi cunoști cărarea.
 Pe calea pe care merg,
 ei mi-au ascuns curse.
 Privește la dreapta
 și ia aminte că nu este nimeni care să-mi ajute!
 Am rămas fără adăpost și
 nu este nimeni căruia să-i pese de mine.
 Psalmul 142:3, 4 (NTR)*

Epuizarea m-a copleșit în timp ce stăteam acolo privind la stele. Eram pe cale să-mi închid ochii și să adorm, când am auzit o voce distinctă spunându-mi: „Ian, dacă-ți închizi ochii nu te vei mai trezi niciodată”. Am privit în jur, așteptându-mă să văd pe cineva stând acolo, dar n-am văzut pe nimeni. M-am speriat și am scuturat somnolența, gândindu-mă: „Ce fac? Nu pot adormi aici, trebuie să ajung la un spital, am nevoie de antitoxine și de ajutor. Dacă adorm aici s-ar putea să nu mă mai trezesc niciodată”.

Așa că am încercat din nou să mă ridic în picioare. Șontâc-șontâc am luat-o înainte pe drum și am găsit niște taxiuri parcate la o benzinărie, în apropierea unui restaurant. Șchiopătând, m-am îndreptat spre ele și i-am implorat pe șoferi să mă ducă la spital. Oamenii din mașini s-au uitat la mine și mi-au zis: „Cât ne dai?” Gândind cu voce tare, am spus: „N-am nici un ban”. Apoi mi-am dat seama ce prostie am făcut recunoscând în fața lor că n-am bani. Aș fi putut minți, dar n-am făcut-o, pur și simplu am spus adevărul. N-am bani. Cei trei șoferi au început să râdă: „Ești beat și nebun”. Mi-au întors spatele, și-au aprins țigările și au început să se îndepărteze.

Benzinăria unde Ian a cerșit ajutor pentru a-și salva viața

Apoi am auzit o voce clară spunându-mi din nou: „Ian, ești dispus să cerșești ajutor pentru a-ți salva viața?” Sigur că eram! Și știam chiar și cum s-o fac. Trăisem destul timp în Africa de Sud și îi văzusem pe oamenii de culoare făcându-și mâinile căuș, aplecându-și capul în fața albilor și spunând: „Da, stăpâne”. Îmi era foarte ușor să mă așez în genunchi pentru că piciorul drept era deja paralizat, iar stângul era foarte slăbit. Mă sprijineam de mașină, așa că doar m-am lăsat în jos pe genunchi și mi-am făcut mâinile căuș. Plecându-mi capul, ca să nu-i privesc, am cerșit îndurare pentru viața mea. Aproape plângeam. Știam că dacă nu ajung curând la spital, nu voi mai merge nicăieri. Dacă indivizii aceia nu aveau pentru mine compasiune și dragoste în inima lor și nu-mi arătau îndurare, urma să mor chiar acolo, în fața lor.

Deci am implorat și i-am rugat stăruitor pentru viața mea. Cu capul plecat le priveam picioarele. Doi au plecat pur și simplu, dar am putut vedea că unul tânăr își mișca picioarele cu nehotărâre. A părut că trece un timp insuportabil de lung, dar în cele din urmă a venit și m-a ridicat. N-a spus nimic, dar m-a ajutat să mă ridic, m-a pus în mașină și a pornit. Însă la jumătatea drumului spre spital s-a răzgândit. M-a întrebat pe un ton răstit: „La ce hotel stai, albule?” I-am răspuns că nu stau la hotel, ci într-un bungalow din Golful Tamarin. A crezut că l-am mințit și s-a enervat, gândindu-se că s-ar putea ca până la urmă să nu-și primească banii. „Cum o să primesc banii ce mi se cuvin?” se răsti el. I-am răspuns: „Îți voi da toți banii pe care îi am!” Când este vorba de viața ta banii nu mai contează. I-am spus: „Îți dau câți bani vrei dacă mă duci la spital. Ți-i dau pe toți”. Dar nu m-a crezut.

Așa că s-a răzgândit și m-a dus la un mare hotel turistic. „Te voi lăsa acolo; nu te duc

la spital”. L-am rugat stăruitor să mă ducă, dar el s-a aplecat, mi-a desfăcut centura de siguranță și a deschis ușa. „Dă-te jos!” mi-a poruncit. Dar n-am putut să mă dau jos, pentru că de-abia mă puteam mișca. Așa că pur și simplu mi-a făcut vânt afară.

Picioarele mi s-au prins în pragul ușii, așa că mi le-a ridicat și mi le-a împins afară, a trântit ușa și a demarat. Zăceam acolo și mă gândeam: „Lumea asta e împruțită. Am văzut moarte, ură, violență; acesta e iadul pe pământ. Trăim într-o lume mârșavă și nebună”. Zăceam acolo și îmi venea să renunț. M-am gândit: „Ce rost mai are să încerc să ajung la spital? Dacă ți s-au sfârșit zilele, renunță, mori și gata”.

Apoi mi-am amintit de bunicul meu. El făcuse și Primul și Al Doilea Război Mondial. Fusese la Gallipoli și luptase în Egipt împotriva lui Rommel. Mi-am adus aminte de aceste lucruri și m-am gândit cum bunicul meu supraviețuise în două războaie mondiale și acum iată-l pe nepotul său dându-se bătut pentru că l-au înțepat cinci meduze nenorocite! Prin urmare m-am gândit: „Voi lupta până la ultima suflare! Nu te da bătut, Ian!” Folosindu-mă de singurul braț bun am încercat să mă târâi până la intrarea hotelului. Vedeam niște lumini aprinse. Spre uimirea mea, paznicii își făceau rondul și lanternele lor m-au localizat târându-mă în țărână.

Un om a venit la mine alergând. M-am uitat în sus și l-am recunoscut pe unul dintre prietenii mei de pahar. Era un tip de culoare pe nume Daniel, un om voinic și simpatic. A venit în fugă la mine și m-a întrebat: „Ce-i cu tine, ești beat, ești drogat, ce-i cu tine?” Mi-am ridicat mâneca de la tricou pentru a-i arăta brațul și mi-a văzut bășicile și cât era de umflat. M-a luat în brațe și a luat-o la fugă.

Mă simțeam de parcă m-ar fi cules de pe jos un înger. A intrat înăuntru, a trecut de piscină și m-a lăsat într-un scaun de trestie. Cam la trei metri, proprietarii chinezi ai hotelului jucau mahjong și trăgeau la măsea. Toți turiștii erau în pat, barul era închis, dar ei încă jucau.

Ian și Daniel în fața hotelului, în 1994

Daniel m-a lăsat acolo și a dispărut din nou în întuneric. Mă întrebam unde s-o fi dus, dar apoi mi-am dat seama că în țara asta un negru nu se putea adresa unui chinez decât dacă i se cerea s-o facă. Trebuia să încerc să comunic cu chinezii ăștia singur. De aceea mi-am ridicat mâneca și le-am arătat brațul umflat și plin de bășici. „Trebuie să merg de îndată la spitalul Quatre Bonne, am fost înțepat de cinci meduze”. Am folosit și niște cuvinte chinezești. Au râs. Unul din cei tineri s-a ridicat și a spus: „Albule, heroina nu-ți face bine, numai bătrânii iau opiu”. Credea că eram drogat pentru că îi arătasem brațul și de la distanța aceea părea ca și când mi-aș fi făcut injecții.

Situația începea să mă enerveze și să mă frustreze. Am încercat să-mi păstrez calmul, pentru că știam că dacă mă agitam prea tare veninul s-ar fi deplasat mai rapid. Mâna dreaptă începu să-mi tremure. Avea convulsii ciudate între articulațiile degetelor, în spasme. Convulsiile au început să urce de-a lungul brațului și mi-au ajuns la față, iar dinții au început să-mi clănțanească. Curând tot trupul, fiecare mușchi, a început să aibă convulsii și să se contracte cu un cutremurat de moarte. Literalmente cădeam de pe scaun cu fiecare contracție, pe măsură ce veninul reacționa în mușchi. Chinezii au alergat spre mine și trei dintre ei au încercat să mă țină, dar n-au putut să mă stăpânească. I-am aruncat la o parte pe toți trei.

Când mi-a trecut acest tremurat incredibil, o răceală de moarte mi s-a strecurat în măduva oaselor. Pur și simplu puteam vedea întunericul strecurându-se în interiorul oaselor mele. Parcă mă înfășura moartea, chiar înaintea ochilor mei. Îmi era îngrozitor de frig.

Bărbații aceia au început să pună pături peste mine, încercând să mă încălzească.

Unul dintre ei a încercat să-mi toarne lapte pe gât, presupunând că înghițisem toxine. Puteam vedea un vehicul în parcare hotelului. Știam cui aparținea, pentru că-l văzusem de multe ori trecând pe lângă mine și claxonând, când făceam autostopul din loc în loc. L-am rugat fierbinte să mă ducă la spital în mașina lui, dar mi-a răspuns: „Nu albule, așteptăm ambulanța”. Eram atât de furios că vroiam să-l lovesc, dar nu-mi puteam mișca nici un braț. M-am întrebat dacă l-aș fi putut lovi cu capul, dar mi-am dat seama că adrenalina care s-ar fi stârnit ar fi putut să măucidă.

Prin urmare, stăteam acolo gândindu-mă că nu voi mai ajunge la spital. Chiar atunci a sosit ambulanța și Daniel a apărut de nicăieri, împreună cu un alt paznic. M-au luat în brațe și au pornit. Atunci mi-am dat seama că Daniel încă de la început se dusesse direct la telefon și că sunase imediat la spital.

Hotelul din Golful Tamarin

Ambulanța a sosit cu sirena pornită și cu farurile măturând parcare, s-a întors în fața hotelului și a pornit să plece înapoi! Șoferul ambulanței era de la un spital pentru negri, așa că atunci când a văzut că în fața hotelului chinezesc nu era nimeni pe care să-l ia, a crezut că primise instrucțiuni greșite.

Și iată-mă, disperat, la jumătatea drumului spre poartă, văzând ambulanța dispărând după colț. Am încercat să fluier, dar gura îmi era atât de uscată încât n-am putut scoate nici un sunet. Daniel a văzut ce încercam să fac, așa că a fluierat el cât a putut de tare. Sunetul a ricoșat de perete și a ajuns pe șosea. Șoferul ambulanței trebuie că avea fereastra coborâtă, pentru că stopurile de frână s-au aprins și spre marea mea ușurare a dat înapoi. Ambulanța era un vechi Renault 4, cu unul dintre scaunele din față scos și o brancardă pusă în locul lui. Gata băieți, asta-i ambulanța!

Nu eram îngrijorat. Nu-mi păsa cu ce ajungeam acolo. Șoferul nici măcar nu a coborât din ambulanță. S-a aplecat, a deschis ușa și Daniel m-a pus pe brancardă. Fără politețuri: „Ce mai face mama ta? Cum te simți? Vrei o pătură? Ce-ai pățit?” El era doar un șofer. Apoi a luat-o din loc. Încercam să nu-mi închid ochii, știind că trebuie să rămân treaz până ce mi se administrau niște antitoxine. De-aș fi putut rămâne în viață până la spital.

CAPITOLUL PATRU

RUGĂCIUNEA „TATĂL NOSTRU”

***Tatăl nostru care ești în ceruri
sfințească-se Numele Tău,
vie împărăția Ta,
facă-se voia Ta,
precum în cer așa și pe pământ.
Dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele
și iartă-ne greșelile noastre
precum și noi iertăm celor ce ne-au greșit
Și nu ne duce în ispită,
ci scapă-ne de cel rău.
Căci a Ta este împărăția
și puterea și slava
În vecii vecilor,
Amin.***

(Adaptare din Matei 6: 9-13)

Ne aflam la jumătatea drumului către spital și Renault-ul urca un deal. Picioarele îmi erau ridicate și otrava din sânge a început să-mi gonească direct spre creier. Am început să văd imaginea unui băiețel cu părul alb ca zăpada și apoi am văzut ca într-o străfulgerare un băiat mai mare cu părul alb ca zăpada. Mă uitam la imaginea aceea gândind: „la uite, are părul alb” și dintr-o dată mi-am dat seama că mă uitam la mine însumi, că îmi vedeam viața derulându-se în fața ochilor. Era o experiență terifiantă să văd cu ochii larg deschiși acele imagini din viața mea ca o casetă video, limpede ca cristalul. Mă uitam și mă gândeam: „Am auzit de așa ceva și chiar am și citit despre asta. Oamenii spun că, chiar înainte de a muri, viața li se derulează înaintea ochilor”.

Mi-am spus: „Sunt prea tânăr ca să mor, de ce m-oi fi dus la scufundări? Ce idiot sunt, mai bine aş fi stat acasă”. Gândurile îmi alergau nebuneşte. Acum ştiam că moartea era iminentă. De-abia îmi mai auzeam bătăile inimii şi am stat acolo, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă muream. Mai e ceva dincolo de moarte? Unde voi ajunge dacă mor?

Apoi am avut o viziune clară cu mama mea. Parcă mi-ar fi spus acele cuvinte pe care le rostise cu atât de mult timp în urmă: „Ian, indiferent cât de mult te-ai îndepărtat de Dumnezeu, indiferent cât ai greşit, dacă vei striga la Dumnezeu din inimă, El te va auzi şi te va ierta”.

Mă gândeam în inima mea: „Cred eu că există Dumnezeu? Mă voi ruga?” Aproape că devenisem un ateu devotat. Nu credeam pe nimeni. Şi totuşi eram confruntat cu această viziune a mamei mele. Mai târziu, la întoarcerea în Noua Zeelandă, am vorbit despre aceste lucruri cu ea. Mi-a spus că fusese trezită în primele ore ale acelei dimineţi. Dumnezeu i-a arătat ochii mei injectaţi şi i-a spus: „Fiul tău cel mare, Ian, este pe moarte. Roagă-te pentru el acum”. Aşa că s-a rugat pentru mine exact în momentul acela când eu zăceam în ambulanţă, pe moarte.

Mama lui Ian

Fireşte că rugăciunile ei nu-mi puteau salva sufletul, ea nu mă putea face să ajung în cer, dar în acel moment am ştiut că trebuia să mă rog. Numai că nu ştiam cum să mă rog sau cui să mă rog. Cărui zeu să mă rog? Buddha, Kali, Şiva? Sunt mii. Şi totuşi nu-l văzusem stând acolo pe Buddha, nici pe Krişna, nici pe vreun alt zeu, ci pe mama – iar mama mea îl urmează pe Isus Hristos. M-am gândit: „Nu m-am mai rugat de ani de zile, cum să mă rog? Ce trebuie să te rogi într-un asemenea moment?

Care-i rugăciunea pe patul de moarte?”

Apoi mi-am adus aminte că în copilărie mama ne-a învățat „Tatăl nostru”. „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ...” În copilărie o știusem – obișnuiam să mă iau la întrecere cu frații mei în fiecare seară, care o spuneam mai repede! Era singura rugăciune pe care o știam. Am început să mă rog, dar nu mi-o mai puteam aminti. Parcă otrava care-mi invadase capul îmi inhibase abilitatea de a gândi. Îmi întuneca mintea. Era îngrozitor. Mă bazasem atât de mult pe mintea și pe intelectul meu și acum, dintr-o dată, mă lăsau baltă. Un gol total, zero.

Stând acolo, mi-am amintit că mama spusese că nu te rogi din capul tău, ci din inimă. Așadar am spus: „Doamne, vreau să mă rog – ajută-mă”. Când am spus asta, rugăciunea aceasta a ieșit literalmente din omul meu lăuntric, din duhul meu. M-am rugat: „Iartă-ne greșelile noastre”. Apoi am continuat „Doamne, Te rog să-mi ierți păcatele... dar am făcut atât de multe lucruri rele. Știu că sunt rele, conștiința îmi spune că sunt rele. Dacă-mi poți ierta toate păcatele, deși eu nu știu cum o poți face – n-am nici cea mai vagă idee cum poți face asta – Te rog, iartă-mi păcatele”. Și vorbeam serios. Vroiam ca totul să fie șters cu buretele, să o iau de la capăt. „Doamne, iartă-mă”.

După ce m-am rugat așa, am primit o altă parte a rugăciunii: „Iartă-i pe cei care au păcătuțit împotriva ta”. Am înțeles că asta însemna să-i iert pe cei care-mi făcuseră rău. M-am gândit. „Ei bine, nu port pică nimănui. Sunt o grămadă de oameni care m-au tras în piept și m-au înjunghiat pe la spate, au spus lucruri rele împotriva mea și mi-au făcut lucruri îngrozitoare – îi iert”. Apoi am auzit vocea lui Dumnezeu spunând: „Îi ierți pe indianul care te-a aruncat din mașină și pe chinezii care nu au vrut să te ducă la spital?” Eu am gândit: „Cred că glumești! Aveam alte planuri pentru ei!” Dar restul rugăciunii nu vroia să mai vină. Știam că sunt într-o situație fără ieșire. M-am gândit: „Bine, îi voi ierta. Dacă Tu mă poți ierta pe mine, îi pot ierta și eu pe ei. Îi voi ierta. Nu mă voi atinge niciodată de ei”.

A venit următoarea parte a rugăciunii: „Facă-se voia Ta”. Vreme de douăzeci de ani făcusem ce voisem. Am spus: „Doamne, nici măcar nu știu care este voia Ta – știu că nu e să facem lucruri rele, dar n-am nici cea mai vagă idee care este voia Ta.

Dacă voi ieși teafăr din situația asta, voi afla care este voia Ta pentru viața mea și o voi împlini. Voi avea o grijă deosebită să Te urmez din toată inima dacă voi scăpa din această situație”.

În momentul acela n-am înțeles, dar aceea era rugăciunea mea pentru mântuire. Nu din cap, ci din inimă, rugându-L: „Doamne, iartă-mă pentru răutatea mea și pentru relele făcute. Doamne, curăță-mă. Îi iert pe toți cei care mi-au făcut rău. Și Isuse Hristoase, voi face voia Ta – facă-se voia Ta. Te voi urma”. Mă rugasem rugăciunea păcătosului, rugăciunea de pocăință în fața lui Dumnezeu, iar această rugăciune a fost fundamentală pentru tot ce mi s-a mai întâmplat.

O pace incredibilă mi-a umplut inima. Parcă frica căzuse de pe mine, frica de ceea ce va urma. Eram tot pe moarte, știam asta, dar aveam pace în această privință. Făcusem pace cu Creatorul meu. Știam asta, am știut pentru prima oară că Îl atinsesem pe Dumnezeu și realmente Îl auzeam. Niciodată nu-L mai auzisem înainte, dar acum Îl auzeam vorbindu-mi. Nimeni altcineva nu mi-ar fi putut spune rugăciunea „Tatăl nostru”.

CAPITOLUL CINCI

ELIBERAREA FINALĂ

***Puteți intra în împărăția lui Dumnezeu numai prin poarta îngustă.
Autostrada care duce spre iad este lată și poarta ei este largă
pentru cei mulți care aleg calea cea ușoară.
Dar poarta care duce la viață este mică,
și calea este îngustă,
și numai câțiva
sunt cei care o găsesc.***

(Adaptare din Matei 7: 13,14)

Ambulanța făcu o cotitură spre spital. În cele din urmă reușisem! Șoferul mă puse într-un scaun cu roțile și mă duse în grabă la urgențe. Cineva îmi luă tensiunea. În timp ce o priveam pe asistentă, ea privi aparatul și apoi îl lovi. M-am gândit: „Ce spital mai e și ăsta?” Era un spital al armatei din Al Doilea Război Mondial. Britanicii îl părăsiseră și îl lăsaseră creolilor. Arăta tot ca atunci când fusese construit în 1945. Era murdar și ponosit, și cu toate acestea mă aflam acolo.

Ian în afara spitalului, în 1994

Asistenta lovi din nou aparatul. Am început să mă gândesc: „Aparatul n-are nimic, inima mea e de vină – nu mai pulsează”. Smulse repede aparatul de pe brațul meu și căută prin dulap, încercând să găsească unul mai nou. Scoase unul, mi-l puse repede, îi dădu drumul și începu să pompeze. Vedeam că orice ar fi făcut, aparatul nu prea indica nimic. Mă privi și apoi privi aparatul. Ochii mei erau deschiși, dar știam că ea se întreba de ce. La această tensiune ochii n-ar trebui să mai fie deschiși. Eu mă agățam cu disperare de viață. Mă agățam din răputeri. Mă luptam cu disperare să rămân în viață.

Așa că șoferul ambulanței, dându-și seama că situația era disperată, smulse aparatul de pe brațul meu și mă duse în goana mare la medici. Doi medici indieni stăteau acolo, pe jumătate adormiți, cu capul căzut pe piept. „Cum te cheamă, unde locuiești?” Unul mă întrebă în franceză: „Câți ani ai?” Era tânăr și nici măcar nu se uită la mine. Eu mi-am îndreptat privirea spre medicul mai în vârstă. Avea părul ușor încărunțit, așa că m-am gândit: „E pe-aici de ceva vreme, s-ar putea să știe cum să mă ajute”. Deci am așteptat. Medicul tânăr se opri din vorbă și își ridică ochii. Nici nu m-am sinchisit să mă uit la el, ci am așteptat ca bătrânul să-și ridice privirea. Când o făcu, nu eram sigur că mai aveam îndeajuns de multă putere ca să vorbesc. L-am fixat cu privirea cât am putut de intens, apoi am șoptit: „Sunt pe moarte. Am nevoie de antitoxine chiar acum”. El nu mișcă. Eu nu mi-am îndepărtat privirea de la el, dar el doar se zgâia la mine.

Asistenta intră cu o foaie de hârtie. Medicul mai în vârstă se uită pe ea, apoi mă privi și sări ca ars. L-am văzut cum o mototolește dezgustat, ca și când i-ar fi spus medicului tânăr: „Idiotule, de ce nu te-ai uitat la tânărul ăsta?” Sări în picioare, îl dădu pe șofer la o parte, apucă scaunul cu roțile și începu să alerge cu mine pe coridor. Auzeam un zgomot înăbușit. Îl auzeam că strigă ceva, dar zgomotul ajungea atenuat la mine.

Medicul intră într-o sală cu sticlute și echipamente medicale. În clipa următoare eram înconjurat de asistente, medici și infirmieri. În sfârșit se întâmpla ceva. O asistentă îmi întoarse brațul și-mi puse o perfuzie. Medicul era lângă mine și-mi spunea: „Fiule, nu știi dacă mă auzi, dar vom încerca să-ți salvăm viața. Ține-ți ochii deschiși... haide fiule, luptă cu otrava. Încearcă să rămâi treaz, îți vom administra dextroză

pentru deshidratare”. O asistentă îmi împunse brațul cu un ac într-o parte, iar alta în cealaltă parte. Nu simțeam nimic, dar vedeam ce fac. Medicul spunea în engleza lui de Oxford: „Antitoxine pentru contracararea otrăvii”. O altă asistentă îngenunche lângă picioarele mele, pleznindu-mi mâna cât putu de tare. Mă gândeam: „Ce face?” Dar nu-mi păsa, doar să bage odată acele alea în mine!

O asistentă din spatele meu umplea o seringă enormă, parcă era pentru cai. Scotea aerul afară. Încercă să mi-l înfigă în braț, dar nici o arteră nu era vizibilă. Așa că mi-a strâns pielea și a înfipt acul, începând să-mi injecteze lichidul. Artera mi s-a umflat ca un balonaș. Vedeam cât era de nervoasă, deoarece acul era în arteră și părea că tremură așa de tare încât mi-o va sfâșia.

Lăsă acul înăuntru și cineva îi dădu un altul. Din nou artera se umflă. Asistenta îl privi pe medic și-l întrebă: „Încă unul?” El încuviință din cap. Prin urmare încercă cu altul. O asistentă încercă să maseze locul pentru ca lichidul să se împrăștie în organism, dar artera pur și simplu îi aluneca sub deget. Nu putea să facă antitoxina să se împrăștie în sânge, aceasta pur și simplu nu se mișca de acolo.

Era evident că inima nu mai pompa sângele suficient. Arterele mele nu mai funcționau. La facultate făcusem și medicină veterinară, prin urmare studiasem și înțelegeam niște lucruri de bază din fiziologie și anatomie. Înțelegeam ce se petrece, dar nu puteam face nimic. Îmi dădeam seama că alunecam într-o stare comatoasă. Eram complet paralizat și inima de-abia-mi bătea. Privind acele, simțeam cum alunec tot mai departe. Nu mai puteam comunica, nu mai puteam spune nimic, dar puteam încă auzi tot ce se spunea despre mine și în jurul meu.

N-aveam nici cea mai vagă idee că creatura care mă înțepase era o meduză veninoasă sau o viespe de mare. Viespea de mare secretă un venin a cărui putere letală ocupă locul doi între otrăvurile cunoscute de om. În ultimii 20 de ani cam șaizeci de oameni fuseseră uciși numai în Darwin doar de o singură înțepătură. Timp de șase luni din an se pune semnul cu capul de mort pe plajele din Darwin pentru ca înotătorii să nu intre în apă. În mine se afla o cantitate de toxine cât să mă omoare de cinci ori. În mod normal un om moare în cincisprezece minute de la prima înțepătură, iar eu nu aveam veninul doar în mușchi, el pătrunsese și în artere.

Medicul m-a privit în ochi și mi-a spus: „Nu te teme”. M-am gândit: „Băiete, tu ești mai speriat decât mine”. În ochi i se citea groaza. M-au ridicat și m-au pus pe un pat, cu perfuzia în braț. Îl vedeam pe medic deasupra, ștergându-mi capul cu buretele. Perfuzia pe care mi-o puseseră în artere îmi aducea din nou lichid în organism și fruntea începu să-mi transpire. Medicul îmi ștergea sudoarea de pe față, dar apoi s-a îndepărtat pentru câteva minute. Zăcând acolo, o simțeam curgându-mi în ochi și încețoșându-mi vederea, ca și când aș fi avut ochii plini de lacrimi.

„Trebuie să-mi țin ochii deschiși”, mi-am spus. Mi-am dorit ca medicul să se întoarcă și să-mi șteargă fața, dar nu s-a întors. Am încercat să vorbesc: „Doctore, vino înapoi”, dar buzele nu se mișcau. Am încercat să-mi ridic capul, dar nu se mișca. Așa că am încercat să îndepărtez transpirația cu pleoapele. Am reușit într-o oarecare măsură, dar privirea îmi era tot încețoșată. Am continuat să-mi închid strâns pleoapele. A funcționat oarecum și apoi, dintr-o dată, am oftat, ca un oftat de ușurare și am știut că se întâmplase ceva.

CAPITOLUL ȘASE

ÎNTUNECIMEA

***Lumina a venit în lume,
dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina
pentru că faptele lor erau rele.***

Ioan 3:19 (NTR)

***... vor fi aruncați în întunericul de afară,
unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.***

Matei 8:12

Am știut că a fost o eliberare, lupta de a rămâne în viață părea că se sfârșise. Nimeni nu mi-a spus ce se întâmplase, nimeni nu mi-a spus: „Tocmai ai murit, fiule”. Nu știam că asta se întâmplase. Tot ce știam era că lupta de a încerca să-mi țin ochii deschiși și de a rămâne în viață se sfârșise.

Știam că ajunsesem undeva; nu era ca atunci când închizi ochii și adormi, știam că efectiv ajunsesem undeva. În cele douăzeci de minute anterioare petrecute în spital mă simțisem de parcă aș fi plutit, și totuși când am închis ochii, nu mai pluteam – plecasem.

Biblia spune în Eclesiastul că atunci când un om moare, duhul său se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat, iar trupul său se întoarce în țărâna din care a fost făcut. Ei bine, știam că duhul meu plecase, ajunsesem undeva, dar totuși nu știam că eram mort. Părea că sosisem într-un loc imens, larg – ca o sală cavernoasă, de o întunecime neagră ca smoala. Stăteam în picioare. Parcă m-aș fi trezit dintr-un vis urât în casa altcuiva și mă întrebam unde dispăruseră cu toții. Încercam să găsesc întrerupătorul și parcă nu reușeam să dau de el. Mă întrebam de ce stinsese doctorul lumina. Încercam să ating ceva, întinzându-mă după lampa de pe perete, dar mi-am

dat seama că nu o pot găsi. Apoi am realizat că nu-mi pot găsi patul. Mă mișcam pe acolo dar nu mă izbeam de nimic. Nu-mi puteam vedea mâna în fața ochilor. Era îngrozitor de frig. M-am forțat să văd unde mă aflu, încercând să mă orientez în acel mediu nou. Mi-am ridicat mâna ca să-mi dau seama cât de mult puteam vedea. Am ridicat-o să-mi ating fața și a trecut fix prin locul unde ar fi trebuit să fie fața mea. A fost o experiență înfiorătoare. Și atunci am știut că eram eu însumi, Ian McCormack, că stăteam acolo, dar că nu aveam un trup fizic. Aveam senzația că am trup și simțeam asta, dar nu-l puteam atinge. Eram o ființă spirituală, iar trupul meu fizic murise, dar eu eram foarte viu și foarte conștient de faptul că aveam brațe, picioare și cap, dar nu le mai puteam atinge. Dumnezeu este Duh, o Ființă spirituală invizibilă, iar noi suntem creați după chipul Său.

„Unde naiba sunt?” m-am gândit. Stând acolo în întunecime, am simțit cea mai incredibilă răceală și groază năvălind asupra mea. Poate ați mers vreodată noaptea pe o stradă pustie sau ați ajuns siguri acasă în întuneric și ați simțit ca și când acolo ar fi cineva care vă privește. Ați simțit vreodată așa? Ei bine, eu am început să simt răul năpustindu-se asupra mea în întunecime. Întunecimea părea că mă invadează. Știam că sunt urmărit. Un rău rece și invadator părea să impregneze atmosfera din jur.

Încet mi-am dat seama că erau și alți oameni care se mișcau în jurul meu, aflați în același impas ca și mine. Fără ca eu să spun un cuvânt cu glas tare, ei au început să răspundă gândurilor mele. Din întuneric am auzit o voce urlând la mine: „Taci!” Când m-am dat înapoi ca să mă feresc de ea, o alta a strigat la mine: „Meriți să fii aici!” Mi-am ridicat brațele ca să mă apăr și m-am întrebat: „Unde mă aflu?” când o a treia voce mi-a răspuns: „Ești în iad. Și-acum, gura!” Eram înlemnit – mi-era teamă să mă mișc, să respir sau să vorbesc. Mi-am dat seama că poate chiar meritam să fiu acolo.

Uneori oamenii își imaginează că iadul e o mare petrecere. Eu unul așa îmi închipuiam. Credeam că în iad ajungi să poți face toate lucrurile pe care n-ar trebui să le faci pe pământ. Este așa departe de adevăr. Locul în care am fost eu era cel mai înspăimântător loc în care am fost vreodată. Oamenii de acolo nu puteau face nimic din ceea ce doreau inimile lor rele să facă, nu puteau face nimic. Și acolo nu mai sunt lăudăroșenii. Cui ai fi putut să te lauzi acolo jos? „Oh, da, am violat, am ucis, am jefuit, am tâlhărit”. N-ai nimic de spus când știi că vine judecata.

Acolo nu există nici o legătură cu timpul. Oamenii de acolo nu pot spune cât e ceasul. Nu pot spune dacă sunt acolo de zece minute, de zece ani sau de zece mii de ani. Nu aveau nici un fel de legătură cu timpul. Era un loc înspăimântător. Biblia spune că există două împărății, Împărăția Întunericului, care este guvernată de Satan, și Împărăția Luminii. În Epistola lui Iuda se spune că locul întunericului a fost pregătit pentru îngerii care nu l-au ascultat pe Dumnezeu și în nici un caz pentru oameni. Și a fost cel mai înfiorător, îngrozitor și terifiant loc în care am fost vreodată. N-aș dori niciodată nimănui, nici chiar celui mai aprig dușman al meu, să meargă în iad și nici măcar n-aș spera asta.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum să ies de acolo. Cum ieși din iad? Dar eu deja mă rugasem și mă întrebam de ce ajunseseam acolo. Doar mă rugasem chiar înainte să mor și Îl rugasem pe Dumnezeu să-mi ierte păcatele. De-acum plângeam și efectiv am strigat către Dumnezeu: „De ce mă aflui aici? Ți-am cerut iertare, de ce sunt aici? Ți-am dat inima mea, de ce sunt aici?”

Atunci o lumină strălucitoare a izbucnit asupra mea și efectiv m-a scos din întunecime. Biblia spune că o mare lumină a strălucit în întuneric, asupra celor care umblau în umbra morții și în beznă și că le-a călăuzit pașii pe căile păcii și ale neprihăririi. Stând acolo, o uluitoare rază de lumină a străpuns întunecimea de deasupra mea și mi-a luminat fața. Această lumină a început să mă cuprindă și m-a copleșit senzația de imponderabilitate. M-am ridicat de la pământ și am început să urc în această lumină albă strălucitoare, ca un fir de praf prins într-o rază de soare.

CAPITOLUL ȘAPTE

LUMINA

Căci Dumnezeu, care a zis:

“Să lumineze lumina din întuneric”,

a strălucit în inimile noastre

ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu

pe fața lui Isus Hristos.

2 Corinteni 4:6

Privind în sus am văzut că eram tras spre o mare deschidere circulară aflată cu mult deasupra mea: un tunel. Nu vroiam să privesc în urmă în cazul în care cădeam înapoi în întunecimea aceea.

La intrarea în tunel am văzut că sursa luminii emana exact din capătul lui. Era negrăit de strălucitoare, ca și când ar fi fost centrul universului, sursa oricărei lumini și puteri. Era mai luminoasă decât soarele, mai scânteietoare decât orice diamant, mai strălucitoare decât o rază laser. Și cu toate acestea, puteai s-o privești direct. În timp ce priveam am fost atras spre ea, ca o molie în prezența unei flăcări. Eram tras prin aer cu o viteză uimitoare, spre capătul tunelului, spre sursa luminii.

În timp ce eram translatat prin aer, am putut vedea valuri succesive de intensitate tot mai mare, care ieșeau din sursă și începeau să înainteze prin tunel spre mine. Primul val de lumină a emanat o căldură și o mângâiere extraordinară. Parcă lumina nu era doar materială prin natura ei, ci o „lumină vie” care transmitea o emoție. Lumina a intrat în mine și m-a umplut cu o senzație de dragoste și acceptare. La jumătatea drumului, un alt val a pătruns în mine. Acesta a emanat o pace deplină, totală. Vreme de mulți ani căutasem „pacea sufletească”, dar tot ce găsisem fuseseră numai niște clipe efemere de pace. La școală citisem de la Keats la Shakespeare, în încercarea de a găsi pacea sufletească. Încercasem cu alcoolul, cu educația, cu sporturile, cu

relațiile cu femeii și cu drogurile, încercasem tot ce putusem pentru a găsi pacea și mulțumirea în viața mea, dar niciodată nu le găsisem. Acum simțeam o pace deplină din creștetul capului până în tălpile picioarelor.

Următorul meu gând a fost: „Oare cum arată trupul meu?” În întunecime nu putusem să-mi văd mâinile în fața ochilor. M-am gândit: „Acum, dacă sunt în această lumină, trebuie să pot vedea clar”. Când am privit la dreapta, spre uimirea mea, iată-mi brațul și mâna, însă puteam vedea prin ele. Eram transparent ca un duh, numai că trupul îmi era plin de aceeași lumină care strălucea asupra mea dinspre capătul tunelului, ca și când aș fi fost umplut de lumină. Cel de-al treilea val, aproape de capătul tunelului, era bucurie deplină. Era așa de emoționant încât știam că ce eram pe cale să văd avea să fie cea mai măreață experiență din întreaga mea existență.

Mintea mea nici nu putea concepe încotro mă îndreptam, iar cuvintele mele nu puteau transmite ce vedeam. Am ieșit din capătul tunelului și părea că stau drept înaintea sursei întregii lumini și puteri. Privirea mi-a fost cu totul captivată de această lumină incredibilă. Arăta ca un foc alb sau ca un munte de diamante prelucrate care sclipeau cu cea mai indescritibilă strălucire. Imediat m-am gândit că era o aură, apoi că era slavă. Văzusem imagini ale lui Isus cu un mic nimb sau cu o ușoară strălucire în jurul capului, dar slava aceasta era atotcuprinzătoare, copleșitoare, îți inspira venerație.

Isus a murit ca să ne scape din locul de unde eu tocmai veneam, a înviat din morți și a urcat la cer, iar acum șade la dreapta Tatălui și este slăvit, înconjurat de lumină și în El nu este nici un pic de întuneric. El este Împăratul Slavei, Prințul Păcii, Domnul Domnilor și Împăratul Împăraților. În acel moment am văzut ceea ce cred că este slava Domnului. În Vechiul Testament, Moise s-a urcat pe muntele Sinai timp de treizeci de zile și a văzut slava Domnului. Când a coborât, fața îi strălucea. Fața lui Moise strălucea atât de tare de slava Domnului, încât a fost nevoit să-și pună un văl, ca oamenii să nu se teamă. El văzuse lumina lui Dumnezeu, slava lui Dumnezeu. Pavel a fost orbit de o lumină glorioasă pe drumul către Damasc, slava lui Isus. Și acum eu stăteam acolo, văzând această incredibilă lumină și slavă.

În timp ce stăteam așa, în inima mea au început să apară tot felul de întrebări: „Este aceasta numai o forță, cum spun budiștii, ori karma ori Yin și Yang? Este oare doar o

sursă inerentă de putere sau de energie sau chiar se află cineva acolo?” Încă îmi puneam tot felul de întrebări.

În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, o voce mi-a vorbit din centrul luminii. Era aceeași voce pe care o auzisem mai devreme în seara aceea. Mi-a spus: „Ian, dorești să te întorci?” Am fost șocat să constat că în centrul luminii se afla cineva și că, oricine ar fi fost, îmi cunoștea numele. Era ca și când acea persoană îmi putea auzi gândurile interioare ca pe o vorbire. Apoi m-am întrebat: „Să mă întorc? Să mă întorc? Unde? Unde mă aflu acum?” Privind repede în spatele meu am putut vedea tunelul dispându-se în întuneric. M-am gândit că trebuie să fiu în patul meu de spital, visând, și mi-am închis ochii. „E real ce mi se întâmplă? Oare chiar stau aici, eu, Ian? Se întâmplă toate astea cu adevărat?” Apoi Domnul mi-a vorbit din nou: „Dorești să te întorci?” I-am răspuns: „Dacă sunt în afara trupului meu, nu știu unde mă aflu, vreau să mă întorc înapoi”. Răspunsul a sunat astfel: „Ian, dacă dorești să te întorci, trebuie să vezi într-o lumină nouă”.

În momentul în care am auzit cuvintele „să vezi într-o lumină nouă”, s-a întâmplat ceva. Îmi amintesc că odată mi s-a dat o felicitare de Crăciun pe care scria „Isus este Lumina lumii” și „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric”. La vremea aceea meditasem la acele cuvinte. Tocmai venisem din întuneric și aici cu siguranță că nu era nici un pic de întuneric. Atunci mi-am dat seama că lumina ar fi putut veni de la Dumnezeu, și dacă așa era, atunci ce căutam eu acolo? Nu meritam să mă aflu acolo.

CAPITOLUL OPT

VALURILE DE IUBIRE

***... să cunoașteți dragostea lui Hristos,
care întrece orice cunoștință,
ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.***

Efeseni 3:19

Așadar Acesta era Dumnezeu! El este lumină. El îmi cunoștea numele și gândurile secrete ale inimii și ale minții. M-am gândit: „Dacă Acesta este Dumnezeu, atunci înseamnă că poate vedea tot ce am făcut în viața mea”. M-am simțit complet expus și transparent în fața Lui. În fața altor oameni poți purta diverse măști, dar în fața Lui nu poți purta nici o mască. M-am simțit rușinat și corupt și m-am gândit: „Au făcut o greșală și au adus sus pe altcineva. Eu n-ar trebui să mă aflu aici. Nu sunt un om prea bun. Ar trebui să mă târâi sub o stâncă sau să mă întorc în întunecimea în care mi-e locul”.

Când am început să merg încet înapoi, spre tunel, un val de lumină a emanat din Dumnezeu și s-a îndreptat spre mine. Primul meu gând a fost că acea lumină mă va arunca înapoi în adânc, dar spre uluirea mea, peste mine a venit un val de dragoste necondiționată pură. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. În loc de judecată, eram spălat de o dragoste pură.

Pură, sinceră, curată, neinhibată, nemeritată... dragoste. Începu să mă umple din interior spre exterior, producându-mi furnicături în mâini și trup, până ce am început să mă clatin. M-am gândit: „Poate că Dumnezeu nu știe toate lucrurile rele pe care le-am făcut”, așa că am început să-i spun toate lucrurile dezgustătoare pe care le făcusem sub acoperământul întunericului. Dar era ca și când El deja mă iertase și intensitatea iubirii Sale doar a crescut. De fapt, mai târziu, Dumnezeu mi-a arătat că atunci când cerusem iertare în ambulanță, El mă iertase și-mi curățase duhul de rău.

M-am trezit plângând necontrolat, în timp ce iubirea devenea tot mai puternică. Era atât de curată și de pură, fără nici o condiție. De ani de zile nu mă mai simțisem iubit. Ultima dată când îmi aduceam aminte să fi fost iubit era de către mama și tatăl meu, pe când eram acasă, dar eu plecasem în lumea largă și aflasem că pe acolo nu se găsește prea multă dragoste. Văzusem lucruri despre care crezusem că sunt dragoste, dar sexul nu era dragoste, doar te mistuia. Pofta era ca un foc impetuos în interior, o dorință incontrollabilă care te mistuia dinăuntru. Dar această iubire îmi vindeca inima și am început să înțeleg că există o speranță incredibilă pentru umanitate în această dragoste. Îndurarea lui Dumnezeu este întotdeauna oferită înainte de judecata Sa.

Cum stăteam acolo, valurile de lumină s-au oprit și eu eram încapsulat în lumină pură, umplut cu dragoste. Era așa o pace. M-am gândit: „Sunt așa de aproape. Mă întreb dacă aș putea păși în lumina care-L înconjoară pe Dumnezeu, ca să-L văd față în față. Dacă-L voi vedea chipul voi ști adevărul” Eram sătul să mai aud minciuni și amăgiri. Vroiam să cunosc adevărul. Mersesem pretutindeni ca să-l găesc și nimeni nu păruse a fi în stare să mi-l spună. Aș fi vorbit cu oricine ar fi putut să-mi spună care este sensul vieții – adevărul – trebuia ca ceva să reprezinte adevărul. M-am gândit că dacă aș fi putut păși și L-aș fi putut întâlni pe Dumnezeu față în față, voi afla adevărul și care este sensul vieții. Niciodată nu va mai trebui să întreb pe altcineva, bărbat, femeie sau copil. Voi ști.

Puteam păși înăuntru? Nu era nici o voce care să-mi spună să n-o fac. Așa că am pășit. Am făcut un pas cât am putut de îndrăzneț și am intrat în acea lumină. Când am intrat în ea, era ca și când aș fi intrat înăuntru unor văluri de lumini sclipitoare suspendate, ca niște stele sau diamante suspendate, care emanau radiația cea mai extraordinară. Și cum mergeam prin lumina aceea, ea a continuat să vindece cea mai adâncă parte din mine, îmi vindeca omul interior zdrobit, îmi vindeca în chip minunat inima zdrobită.

M-am îndreptat spre cea mai strălucitoare parte a luminii. În centrul ei se afla un bărbat cu haine albe incandescente ce-l ajungeau până la glezne. Îi puteam vedea picioarele goale. Veșmintele nu erau din materiale făcute de om, ci erau ca niște straie de lumină. Când mi-am ridicat ochii, am putut vedea pieptul unui bărbat cu

brațele întinse, ca și când m-ar fi întâmpinat. Mi-am îndreptat privirea spre chipul Său. Era atât de luminos. Părea a fi de zece ori mai luminos decât lumina pe care o văzusem deja. Făcea ca soarele să pară gălbejit și palid prin comparație. Era atât de strălucitor încât nu-i puteam distinge trăsăturile feței și stând acolo am început să simt că lumina emitea puritate și sfințenie. Am știut că stau în prezența Dumnezeului cel Atotputernic – nimeni în afara lui Dumnezeu n-ar fi putut arăta așa. Puritatea și sfințenia continuau să iasă din fața Sa și am început să le simt cum intră în mine. Am dorit să mă apropie mai mult ca să-l văd fața. În timp ce înaintam spre El, n-am simțit nici o teamă, ci o libertate deplină. Aflat acum la numai câțiva metri de El, am încercat să privesc în lumina ce-l înconjura chipul, dar când am făcut asta, S-a dat la o parte și când S-a mișcat, întreaga lumină s-a mișcat o dată cu El.

CAPITOLUL NOUĂ

UȘA ȘI DECIZIA

Eu (Isus) sunt ușa.

Dacă intră cineva prin Mine va fi mântuit,

va intra și va ieși și va găsi pășune.

Hoțul nu vine decât să fure,

să înjunghie și să distrugă.

Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug.

Eu sunt Păstorul cel bun.

Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.

Ioan 10:9-11

Chiar în spatele lui Isus se afla o deschidere circulară asemănătoare tunelului prin care tocmai călătorisem. Privind țintă prin ea, am putut vedea deschizându-se în fața mea o lume cu totul nouă. Simțeam că stau la marginea paradisiului, privind o frântură de eternitate.

Era absolut neatinsă. Înaintea mea se aflau câmpuri și pajiști înverzite. Iarba însăși emana aceeași lumină și viață pe care le văzusem în prezența lui Dumnezeu. Pe plante nu era nici un fel de boală. Părea că iarba ar fi revenit din nou la viață dacă ai fi călcat pe ea. Prin mijlocul pajiștilor vedeam un pârâu limpede ca cristalul care șerpuia printre copacii aflați pe ambele maluri. La dreapta mea se aflau munți, la o mare depărtare, iar cerul de deasupra era albastru și senin. La stânga mea erau dealuri unduitoare pline de verdeață și de flori care străluceau în culori minunate. Paradisul! Știam că aici îmi era locul. Străbătusem lumea căutând paradisul și acum se întindea înaintea ochilor mei. Mă simțeam ca și când tocmai mă născusem pentru prima dată. Fiecare părticică din mine știa că mă aflu acasă. Înaintea mea se întindea eternitatea – la distanță de numai un pas.

Când am încercat să pășesc înainte, în această lume nouă, Isus S-a pus din nou în ușa. Biblia spune că Isus este ușa și că dacă intri prin El vei intra și vei ieși și vei găsi pășuni verzi. El este ușa către viață. Isus este calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El. El este singura cale. Există un singur pasaj îngust care duce la împărăția Sa. Puțini îl găsesc. Cei mai mulți găsesc autostrada care coboară spre iad.

Isus mi-a pus următoarea întrebare: „Ian, acum după ce ai văzut, dorești să te întorci?” M-am gândit: „Să mă întorc? Nici pomeneală! De ce m-aș întoarce? De ce m-aș întoarce la nefericire și ură? Nu, nu am pentru ce să mă întorc. Nu am soție sau copii, nimeni care să mă iubească cu adevărat. Tu ești prima persoană care m-a iubit vreodată așa cum sunt. Vreau să rămân în prezența Ta pentru vecie. Doresc să intru în paradis”. Dar El nu se mișcă, de aceea m-am mai uitat pentru ultima dată în urmă, pentru a spune: „Adio lume crudă, te părăsesc!”

Când am făcut asta, într-o viziune clară, chiar în fața tunelului, stătea mama mea. Văzând-o, am știut că mințisem; exista o persoană care mă iubea – scumpa mea mamă. Nu numai că mă iubise, dar mai știam și că ea se rugase pentru mine în fiecare zi a vieții mele și că încercase să mi-L arate pe Dumnezeu. În mândria și aroganța mea îmi bătușem joc de convingerile ei. Dar ea avusese dreptate, exista un Dumnezeu, un cer și un iad. Mi-am dat seama cât de egoist aș fi fost să intru în paradis și s-o las pe mama să creadă că ajunsese în iad. Ea n-ar fi avut de unde să știe că eu mă rugasem pe patul de moarte, că mă pocăisem de păcatele mele și că Îl promisem pe Isus ca Domn și Mântuitor. Ar fi primit doar un corp neînsuflețit într-un coșciug venit din Mauritius.

Așa că am spus: „Doamne, există o singură persoană pentru care chiar vreau să mă întorc înapoi și aceasta este mama mea. Vreau să-i spun că ceea ce crede este adevărat, că există un Dumnezeu viu, că există cer și iad, că există o ușă și că Isus Hristos este acea ușă și că putem intra numai prin El”. Atunci, uitându-mă din nou în urmă, i-am văzut în spatele ei pe tata, pe fratele și pe sora mea, pe prietenii mei și o mulțime de oameni în urma lor. Dumnezeu îmi arăta că existau o mulțime de alți oameni care nici ei nu știau și care nu vor ști niciodată dacă eu nu puteam să împărtășesc aceste lucruri cu ei. Am întrebat: „Cine sunt toți oamenii aceia?” Și Dumnezeu mi-a răspuns: „Dacă tu nu te întorci, mulți dintre acești oameni nu vor

avea ocazia să audă despre Mine, deoarece mulți nu ar pune piciorul într-o biserică”.
I-am răspuns: „Eu nu-i iubesc pe oamenii ăia”, dar El mi-a replicat: „Fiule, Eu îi iubesc și doresc ca toți să ajungă să Mă cunoască”.

Apoi Domnul mi-a spus: „Dacă te întorci, trebuie să vezi lucrurile într-o lumină nouă”.
Am înțeles că acum trebuia să văd prin ochii Lui, ochii Lui de dragoste și iertare.
Trebuia să văd lumea așa cum o vedea El – prin ochii eternității. „Doamne, cum mă întorc?” L-am întrebat. „Trebuie să mă întorc prin acel tunel întunecat ca să intru iar în trupul meu? Cum pot ajunge înapoi? N-am idee nici măcar cum am ajuns aici”.
Atunci El mi-a spus: „Ian, înclină-ți capul... acum simți lichidul scurgându-ți-se din ochi... acum deschide-ți ochii și vezi”.

CAPITOLUL ZECE

ÎNTOARCEREA

***Căci mi-ai salvat sufletul de la moarte,
mi-ai ferit picioarele de cădere,
ca să umblu înaintea lui Dumnezeu,
în lumina celor vii.***

Psalmul 56:13

Imediat am fost înapoi în trup. Capul îmi era înclinat spre dreapta și aveam un ochi deschis. Priveam un tânăr medic indian care-mi ridicase piciorul drept și mă împungea cu un instrument ascuțit în talpă. Căuta semne de viață. Nu-și dădea seama că acum eram viu și că îl priveam. Mă întrebam ce-o fi făcând, dar apoi mi-a picat fisa: „Crede că sunt mort!” În aceeași clipă medicul s-a oprit din ce făcea și și-a întors capul spre fața mea. Când ochii noștri s-au întâlnit, teroarea i-a invadat chipul, de parcă ar fi văzut o fantomă. Fața i s-a albit ca un cearșaf. Picioarele aproape că nu-l mai țineau.

Eram răscolit. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea putere să-mi întorc capul spre stânga și să privesc în partea opusă. Întorcându-mi încet capul spre stânga le-am văzut pe asistente și pe infirmieri în ușă, privindu-mă cu ochii holbați de uluire și teroare. Nimeni n-a scos un cuvânt. Se pare că fusesem mort cam de 15 sau 20 de minute și mă pregăteau pentru morgă. Mă simțeam slăbit și mi-am închis ochii, dar i-am deschis repede ca să văd dacă sunt încă în trup. Nu eram sigur că nu voi dispărea din nou.

Eram încă paralizat și L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute. Când m-am rugat, am simțit furnicături în picioare și o căldură plăcută. Am continuat să mă rog și doctorul doar stătea acolo, clătînând din cap. Căldura mi s-a răspândit în sus, în trup și în

brațe. Dumnezeu mă vindeca! Eram așa de obosit. Mi-am închis din nou ochii și am căzut într-un somn adânc.

Nu m-am trezit până în după-amiaza următoare. La trezire l-am văzut pe prietenul meu Simon stând afară și privind prin fereastră. Era palid și clătina din cap. Nu-i venea să-și creadă ochilor că eram viu. O luase pe urmele mele spre spital și adusese cu el un prieten de-al meu din Noua Zeelandă. „Deci ai avut o noapte destul de grea, așa-i?” m-a întrebat acest prieten. „Da, omule”, i-am răspuns, „nu prea știu ce s-a întâmplat”. N-am vrut să-i spun: „De fapt, am murit!” Încă încercam să înțeleg tot ceea ce se întâmplase și nu vroiam ca ei să spună: „La casa de nebuni cu tine – ai luat prea multe droguri și acum îți ies și pe urechi!”

„Locul ăsta miroase ca o latrină”, mi-au spus. „Te scoatem de aici. Avem noi grijă de tine”. M-am opus, pentru că doream să rămân în spital, dar ei au intrat pe fereastră, m-au ridicat în spinare și m-au dus afară. Medicul a venit și a încercat să-i oprească cu forța, dar l-au împins la o parte. Îi aștepta un taxi. Simon nu voia să vină în taxi împreună cu mine, pentru că încă se temea să nu fiu vreo fantomă. M-au dus acasă, în bungaloul de pe plajă, și m-au pus pe pat. Apoi s-au dus în camera de zi și au început o petrecere!

Fereastră spitalului

Eram extenuat și flămând. Am adormit din nou și m-am trezit în toiul nopții cu frisoane și scaldat în sudoare. Inima îmi era plină de groază. Stăteam întins cu fața spre perete. M-am întors ca să văd ce mă îngrozește așa. Prin plasa de țânțari și barele de oțel de la ferestre am văzut șapte sau opt perechi de ochi care mă priveau.

Aveau o incandescență de un roșu deschis. În loc de a fi rotunde, pupile acelea erau alungite ca la pisici. Păreau jumătate umani, jumătate animale. M-am gândit: „Ce-or mai fi și ăștia?” Mă priveau în ochi și eu îi priveam pe ei, apoi am auzit o șoaptă: „Ești al nostru și ne întoarcem”. „Ba nu!” am strigat eu. Mi-am apucat lanterna și am aprins-o în direcția lor. Nu era nimic – dar știam că îi văzusem!

M-am întrebat dacă n-am luat-o razna. Începeam să simt că s-ar putea să clachez din punct de vedere psihic. A trebuit să mă liniștesc și să mă conving că n-am înnebunit. Trecusem prin atâtea în ultimele 24 de ore. Așa că am spus: „Doamne, ce se petrece aici?” Atunci El m-a făcut să-mi amintesc pas cu pas tot ce se întâmplase. Era ca și când mi-ar fi fixat în minte acele lucruri cu fierul încins. La sfârșit, L-am întrebat: „Ce sunt aceste chestii care parcă ar vrea să mă atace?” Mi-a replicat: „Ian, amintește-ți rugăciunea Tatăl nostru”. Am încercat din nou să mi-o aduc aminte cu mintea, dar n-am putut. Apoi mi-au venit din inimă toate cuvintele, până la „scapă-ne de cel rău”. M-am rugat acest lucru din inimă, cu toată convingerea. Apoi Dumnezeu mi-a spus: „Ian, stinge lumina”. Mi-am adunat curajul și am stins lumina principală. Stăteam pe marginea patului cu lanterna aprinsă. Mă simțeam ca un războinic Jedi din „Războiul stelelor”! Am început să mă gândesc: „Dacă nu sting lanterna va trebui să-mi petrec tot restul vieții dormind cu lumina aprinsă”. Și am stins-o. Nu s-a întâmplat nimic. Rugăciunea fusese eficace. M-am lungit și am adormit.

CAPITOLUL UNSPREZECE

A VEDEA ÎNTR-O LUMINĂ NOUĂ

Vegheați,
stați fermi în credință,
fiți bărbați,
fiți tari!

1 Corinteni 16:13 (NTR)

În următoarea dimineață m-am trezit și mi-am pregătit micul dejun. Prietenii mei s-au întors din partida de surfing de dimineață și au început să vorbească cu mine. Și am început să văd că ceea ce spuneau nu era ceea ce vroiau de fapt să spună. Acest lucru m-a zăpăcit, ca și când aș fi auzit două mesaje diferite. Am început să văd prin masca pe care o purtau. Pentru prima dată în viață începeam să văd lucrurile într-o lumină nouă. Am văzut că intențiile din inima lor erau complet diferite de ceea ce le ieșea pe gură. Era ceva înfiorător, pentru că nu știam cum să reacționez la acest gen de înțelegere. Așa că m-am retras în dormitor și am rămas acolo.

În noaptea aceea m-am trezit din nou scaldat într-o sudoare rece. Ceva care stătea în apropiere mă înfricoșa. Mi-am întors capul ca să privesc și, spre marea mea groază, demonii pe care îi văzusem noaptea trecută se aflau acum în dormitor și mă priveau prin plasa de țânțari. Dar dintr-un motiv oarecare nu puteau ajunge la mine. Mă intimidau, dar nu puteau ajunge efectiv la mine. În inimă aveam o pace adâncă. Știam că văzusem lumina lui Dumnezeu și că acea lumină era acum în mine. Indiferent cât de mică era flacăra, ea se afla în mine și ei nu puteau să intre. Dar cu siguranță încercau să mă îngrozească și să mă aducă iar în puterea lor.

Mi-am apucat din nou lanterna. De data aceasta mi-era teamă să cobor din pat și să aprind lumina, pentru că ei erau în cameră. Nu știam care le e puterea. Am învățat ca nebunul fasciculul lanternei prin cameră, am sărit din pat și m-am azvârlit spre întrerupător. Cu lumina aprinsă care-mi dădea siguranță, m-am aruncat în genunchi

pe podea. M-am luptat cu mintea mea din nou, încercând să nu-mi pierd mințile. M-am rugat din nou rugăciunea „Tatăl nostru” și apoi m-am culcat.

Mai erau încă două nopți înainte de a zbura din Mauritius spre Noua Zeelandă. În noaptea următoare, am fost trezit de o bătaie în geam. Era o fată care spunea: „Ian, vreau să vorbesc cu tine, lasă-mă să intru”. Deoarece o cunoșteam pe fată, nu mi s-a părut nimic suspect. Pe jumătate adormit, m-am dus la ușă și am dat la o parte zăvorul. În clipa în care am deschis ușa, ea a pus mâna pe ea și i-am văzut ochii. Am putut vedea în ochii ei aceeași tentă roșiatică pe care o văzusem în ochii aceia care mă bântuiseră în ultimele două nopți. A început să vorbească într-o engleză perfectă. Ea era creolă și nu vorbise niciodată o engleză perfectă. Mi-a spus: „În noaptea asta vii cu noi, Ian. Te ducem undeva.” Și apoi am auzit alți pași. Am încercat să împing ușa ca s-o închid, dar parcă fata asta căpătase o putere supranaturală și nu puteam s-o clintesc. Și atunci din inima mea au ieșit cuvintele: „În numele lui Isus, plecați!” S-a clătinat înapoi, ca și când ar fi fost lovită în piept. În timp ce o urmăream revenindu-și, i-am trântit ușa în nas și am încuiat-o. Eram zguduit, dar în siguranță pentru moment.

În cele din urmă a venit și ultima noapte. Împachetasem totul, fiind gata de plecare. La ora cinci dimineața urma să vină un taxi după mine. Am adormit, dar în toiul nopții am fost trezit din nou, de data aceasta de pietre care loveau în fereastră. Era tot fata aceea. Mă pregătisem și încuiasem ușile, dar lăsasem o ferestruică deschisă. M-am gândit: „Orice ar fi aceste creaturi, au intenția să mă ucidă și se folosesc de oameni pentru asta!” Eram pe cale să sar sus și să închid fereastra, când un braț mare și negru a pătruns prin ea și a dat la o parte zăvorul. Am auzit-o pe fată spunând cu glas liniștit: „Ian, vrem să vorbim cu tine. Haide afară”. Mă prefăceam că dorm și pietrele au început iar să izbească în geam. De data asta vocea era mai puternică: „Ian, ieși afară”. Apoi, prin fereastră au început să treacă pietre mai mari și acum era mâniașă: „Ian, ieși afară!”

M-am întors dintr-o dată și am văzut o suliță trecând prin fereastra deschisă, spre mine. Mi-am apucat lanterna. „Cea mai bună formă de apărare este atacul,” mi-am spus și am pornit lumina lanternei chiar în ochii atacatorului cu sulița. Din nou, acea tentă roșiatică! Am sărit în sus, strigând cât mă țineau puterile, i-am apucat sulița și am împins-o înapoi spre el, încât a scăpat-o din mână. Am aruncat-o afară pe

fereastră și am trântit fereastra. Repede am luminat afară cu lanterna și am văzut trei bărbați și o femeie. S-au ghemuit și s-au retras ca niște câini care erau loviți cu pietre. Ceea ce m-a uimit era cât de tare se temeau de lumină.

Camera din spate a bungaloului în care a dormit Ian

Eram atât de șocat încât am rămas treaz tot restul nopții, în așteptarea taxiului. Dar acesta n-a mai venit. L-am trezit pe prietenii mei de surfing și i-am întrebat dacă vor să se ducă să găsească taxiul pentru mine. L-au găsit distrus. În timpul nopții cineva înfipsese niște bare de oțel în radiator. Era singurul taxi din oraș și prietenul meu a trebuit să meargă în orașul vecin ca să-mi aducă un altul. În momentul în care s-a întors, afară se afla un grup de creoli cu bâte și șoferului i-a fost prea frică să conducă pe lângă ei. Se pare că produsese senzație în oraș din cauza vindecării mele miraculoase. Localnicii știau că ar fi trebuit să fiu mort și, fiind niște oameni superstițioși, mă considerau o fantomă sau chiar mai rău. Am reușit să trec printre opozanți și să ajung la aeroport pentru a mă îmbarca în zborul spre Noua Zeelandă, via Australia.

În Perth m-am întâlnit cu fratele meu mai mic, care locuia acolo. Am încercat să-i spun ce văzusem. Era șocat și nu-i venea să creadă. În noaptea aceea am dormit în camera lui, deoarece el plecase să se întoarcă în Noua Zeelandă, iar la miezul nopții m-am trezit sub atacul unor demoni cu ochii albi. Am ieșit valvârtej din cameră ca să văd în șemineu un mic Buddha. Când m-am uitat la el, Dumnezeu mi-a spus că demonii cu ochii albi ieșeau din acest idol. Eram uluit! Acum știam că ceea ce trăisem în legătură cu idolii din Colombo era ceva demonic. M-am decis să-mi scurtez călătoria în Australia și să mă întorc de îndată în Noua Zeelandă.

În avion, în timp ce aterizam în Auckland, Noua Zeelandă, L-am întrebat pe Domnul: „Ce sunt acum?” Aveam căștile de la walkman pe urechi și cânta melodia „Men at Work”. Un glas mi-a vorbit peste sunetul muzicii și mi-a spus: „Ian, acum ești un creștin născut din nou”. Mi-am dat căștile jos și m-am uitat în jurul meu ca să mă asigur că nimeni din avion nu spusese aceste cuvinte. Apoi am scotocit prin geanta de voiaj să-mi găsesc ochelarii de soare. Mi i-am pus și, în izolarea relativă pe care mi-au oferit-o, am intrat pe tăcute în panică. Creștin! Asta devenisem? Cine și-ar dori să fie creștin? Încă nu-mi trecuse prin cap că asta devenisem.

Părinții mei m-au luat de la aeroport. Acasă, mama îmi lăsase dormitorul exact așa cum fusese cu doi ani în urmă, cu posterele de surfing pe pereți. Era ca și când m-aș fi întors în timp. Venisem acasă ca într-un refugiu. M-am culcat în seara aceea și am fost trezit în toiul nopții de ceva care mă scutura. De-acum știam cum să mă descotorosesc de demoni folosind numele lui Isus și rugăciunea „Tatăl nostru”. Trebuiau să plece, dar oare ce căutau în dormitorul meu, în casa mea? Eram furios! M-am sculat și m-am hotărât să-i iau la rost! Așa că am făcut-o! I-am trezit pe părinții mei, dar am făcut-o! M-am așezat pe pat și am spus: „Doamne, m-am săturat ca chestiile astea să mă hărțuiască în toiul nopții. Ce trebuie să fac ca să mă descotorosesc de ele?” El mi-a răspuns: „Citește Biblia”. I-am zis: „Te pomenești că după aia o să-mi zici să merg la biserică! N-am o Biblie!” „Tatăl tău are una – du-te și cere-i-o”.

Și așa am făcut. Am început să citesc de la început, din cartea Geneza: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era fără formă și gol; și întuneric era peste fața adâncului și Duhul lui Dumnezeu se mișca peste întinderea apelor. Și Dumnezeu a zis: ‚Să fie lumină!’ Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric”. Am plâns când am citit aceste cuvinte. Fusesem la universitate și studiasem tot soiul de cărți, dar niciodată nu mă îndreptasem spre singura carte care îmi putea spune adevărul. În următoarele șase săptămâni am citit de la Geneza la Apocalipsa. Tot ceea ce văzusem în cer era descris în cartea aceea!

În Apocalipsa, capitolul unu, am citit despre Isus, îmbrăcat în veșminte albe, cu fața strălucindu-l ca soarele și cu șapte stele în mână, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. În Ioan 8:12 am citit că Isus a spus că El este Lumina lumii și că cei care vin

la El nu vor mai umbla în întuneric, ci vor avea lumina vieții. În Ioan, capitolul trei, am citit despre nașterea din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Am citit că prin mărturisirea păcatelor mele lui Dumnezeu, El m-a iertat și m-a curățat de nedreptatea mea. Am citit despre cerul și pământul cele noi, în care nu va mai fi nici o durere și nici un plânset. Am aflat că atunci când un demon este scos din cineva, el încearcă să revină în locuința lui. Am aflat că Isus mi-a dat autoritate asupra demonilor pe care i-am întâlnit și că demonii pot locui în idoli. Biblia mi-a inspirat un sentiment de venerație, pentru că niciodată nu realizasem că adevărul scris pe paginile sale era atât de vital pentru viață*.

De la această experiență, care a avut loc în 1982, L-am urmat pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. La început am petrecut o vreme la ferma de lapte a surorii mele din Noua Zeelandă, punându-mi viața în ordine. La mijlocul anului 1983 m-am alăturat organizației YWAM (Youth With a Mission) și am navigat împreună cu ei către insulele din Pacific, împărtășindu-le oamenilor de acolo dragostea lui Dumnezeu. Apoi m-am întors în Asia de Sud-Est și am slujit în mijlocul triburilor din Malaysia, la care evanghelia nu ajunsese. Timp de trei ani am lucrat în junglele din Sarawak și în peninsula principală. În această perioadă am cunoscut-o pe soția mea, Jane.

De atunci, am lucrat și în biserică (acum sunt slujitor ordinar) și ca vorbitor itinerant, mergând în numeroase națiuni din întreaga lume pentru a le împărtăși această mărturie. Soția mea, Jane, și cu mine avem trei copii frumoși: Lisa, Michael și Sarah. Dorința noastră este să continuăm să împărtășim cu toți cei pe care-i întâlnim uimitoarea veste bună despre dragostea necondiționată și îndurarea lui Dumnezeu și despre grija pe care a avut-o El prin moartea lui Isus pe cruce pentru iertarea păcatelor noastre.

Ian și Jane, Lisa, Michael și Sarah

* A se vedea notele din anexă pentru referințele biblice

CAPITOLUL DOISPREZECE

CARE E DECIZIA VOASTRĂ?

Iată cât de mult a iubit Dumnezeu lumea:

L-a dat pe Fiul Său, pe unicul Său Fiu.

Și iată de ce: ca nimeni să nu trebuiască să fie distrus;

crezând în El

oricine poate avea o viață întreagă și durabilă.

Dumnezeu nu Și-a dat toată acea osteneală de a-L trimite pe Fiul Său

numai ca să întindă un deget acuzator,

spunând lumii cât este de rea.

El a venit ca să ajute,

să pună lumea din nou în ordine.

Oricine se încrede în El este achitat;

Oricine refuză să se încreadă în El de mult

se află sub pedeapsa cu moartea, fără să știe.

Ioan 3 (traducere din „The Message”)

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi este copleșitor de clară. El L-a trimis pe propriul Său Fiu, Isus, ca să moară în locul nostru, plătind prețul pentru păcatul nostru. Biblia spune că pedeapsa pentru păcatul nostru este moartea și nici unul dintre noi nu suntem fără păcat, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos (Romani 5:8-11). Alegeți viața!

Dacă această carte v-a determinat să vă gândiți cum să răspundeți ofertei de viață a lui Dumnezeu, ar putea să vă fie de folos să rostiți o rugăciune ca cea a lui Ian.

- ◆ Rugați-L să vă ierte toate păcatele.
- ◆ Iertați pe orice om din viața voastră care v-a greșit în vreun fel.
- ◆ Rugați-L pe Dumnezeu să fie Domnul vieții voastre și dedicați-vă pentru a-L urma și a-L sluji.

Dacă ați luat decizia de a-L urma pe Isus, va fi important să găsiți niște oameni cu același fel de gândire, care vă pot încuraja și ajuta să creșteți în credință. Luați-vă o Biblie și începeți să o citiți – s-ar putea să vă fie mai ușor dacă începeți cu Evanghelia lui Ioan (o veți găsi căutând la cuprins).

Rugăciunea noastră pentru voi este ca Hristos să trăiască în voi când Îi deschideți ușa și Îl invitați înăuntru și ca, având ambele picioare bine înfipte în dragoste, să fiți capabili să acceptați împreună cu toți creștinii dimensiunile extravagante ale iubirii lui Hristos. Întindeți-vă mâinile și experimentați largimea! Puneți-i la încercare lungimea! Sondați profunzimea! Trăiți vieți pline de plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3 – traducere din „The Message”).

NOTE

WEBSITE-UL LUI IAN

Pentru informații suplimentare despre Ian și locurile unde va vorbi, vizitați website-ul său la adresa:

www.aglimpseofeternity.org

VIESPEA DE MARE

Pentru informații suplimentare despre viespea de mare consultați următoarele website-uri:

www.pharmacology.unimelb.edu.au/pharmwww/avruweb/jellyfi.htm#jellyfish

http://animaldiversity.ummz.umich.edu/accounts/chironex/c._fleckeri.html

http://www.usyd.edu.au/su/anaes/marine_enven.html

REFERINȚE DIN SCRIPTURĂ

- **Moartea și judecata;** Mat. 25:31-46, Rom. 2:6-11, Rom. 14:7-12, 1 Cor. 15:35-44, 2 Tim. 4:1, Evr. 9:27, Apocalipsa 20:11-15
- **Moartea lui Isus pentru păcatele noastre;** Ioan 11:25-26, Rom. 6:9-11, Rom. 8:10-11; 31-35, Col. 2:13-14, 1 Tes. 5:10, 1 Pet. 1:3-4
- **Isus, Fiul slăvit al lui Dumnezeu;** Ezechiel 1:26-28, Luca 9:29, Ioan 20:19, Fapte 7:55-56; Fapte 9:3-5, 1 Tes. 4:14, Apocalipsa 1:13-16,
- **Întinericul și lumina;** Isaia 42:6, Mat. 8:12; 22:13, Luca 2:32, Ioan 1:4-9; 8:12, Fapte 13:8-11, Rom. 13:12, 2 Cor. 4:6, Efes. 5:8-14, 1 Ioan 1:5; 2:8-11, Apocalipsa 21:23
- **Viața veșnică;** Ps. 145:13, Ecles. 12:5, Isaia 51:11; 60:19-20, Ier. 31:3, Marcu 3:29, Luca 16:9, Ioan 3:15; 4:36, Rom. 1:20, Efes. 3:10,11, 2 Tes. 2:16, 2 Tim. 2:10, Evr. 5:9; 9:15, 1 Pet. 5:10, 2 Pet. 1:11, Iuda 21, Apocalipsa 14:6,
- **Cerul și iadul;** Mat. 5:11-12; 8:12; 10:15; 18:10; 22:15; 23:15, 34-37, Luca 10:20; 15:7; 16:25; 20:36; 23:43, Ioan 14:2, Rom. 8:17, 1 Cor. 15:42-51, 2 Cor. 12:2-4, 2 Tes. 1:9, Iuda 6, Evr. 9: 12; 12:22-23, 1 Pet. 1:4, 2 Pet. 1:10-11; 2:4; 3:13, Apocalipsa 7:15; 14:13; 21:2-4, 10-27; 22:3-5,15
- **Dragostea lui Dumnezeu;** Ps. 103:4, Ps. 36:7, Mat. 18:10, Ioan 15:13, Rom. 5:5-8, Gal. 2:20, Efes. 2:4-5; 3:19, 2 Tes. 2:16, Tit 3:4
- **Demoni;** Mat. 8:29; 10:1; 12:24-30, Marcu 1:23-24, 5:8-9, Luca 8:29; 10:17-18, 1 Cor. 10:20, 1 Tim. 4:1

CORRESPONDENȚE BIBLICE SUPLIMENTARE DE Dr. RICHARD KENT

Este o chestiune de adevăr biblic că atunci când murim duhul ne părăsește trupul. Cel mai celebru exemplu legat de acest subiect se găsește în Ioan 19:30: „Isus... a zis: ‚S-a sfârșit!’ și, plecându-Și capul, Și-a dat duhul”. Nu încape nici o îndoială că Isus a murit, așa cum este consemnat în Ioan 19:33. Ni se spune că „viu în duh” Isus a predicat apoi celor care s-au înecat în potopul lui Noe (1 Petru 3:18, 19).

În plus, mie mi se pare plauzibil că însuși Pavel a avut o experiență în pragul morții după ce a fost lapidat de evreii din Antiohia și Iconium (Fapte 14:19). Evreii erau extraordinar de mâniați pe Pavel pentru că părăsise Sinedriul și devenise un adept al lui Isus. Este sigur că l-au ucis pe Pavel și că acesta era în mod invariabil rezultatul lapidării. Pavel își descrie propria experiență în pragul morții ca „răpit până în al treilea cer” (2 Corinteni 12:2).

În cele din urmă, Luca – medicul – a descris duhul unei fetițe de 12 ani, moarte, care s-a întors în trupul ei, așa încât ea a revenit la viață. Isus a fost chemat să o vadă pe fiica lui Iair, care murise, cu cererea ca să o readucă la viață. Istorisirea este consemnată în Luca 8:53-55: „Ei râdeau de El, căci știau că ea murise. Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat, zicând: ‚Copilă, scoală-te!’ Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaidecât”. Învățătura clară de aici este că atunci când duhul fetiței s-a întors în trup, ea a revenit la viață. Eu cred că aceasta este o explicație biblică a cazului lui Ian McCormack, al cărui duh s-a întors de asemenea în trup după ce el murise.